

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 30 d'abril del 1936

SUMARI

A dos quarts de sis i tretze minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un Projecte de Llei regulant la successió instada. Passa a la Comissió.

Ordre del dia:

Anunci d'interpellació del senyor Carreres i Artau al senyor Conseller de Cultura sobre el règim becarí universitari i la política universitària del Govern de la Generalitat.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Sant Boi de Lluçanès, per tal d'ésser agregada al Municipi de Perafita. Resta aprovat el seu articulat, sense discussió i per unanimitat, i penden de votació definitiva.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de les barriades de Cogullada i Hostalets del terme municipal de Seva, per tal d'ésser agregades al Municipi de Balenyà. Són aprovats els dos articles de què consta, per unanimitat i sense discussió, i resta pendent el dictamen de votació definitiva.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la pròrroga de les autoritzacions contingudes en les Lleis del 13 d'abril del 1933 i 19 de març del 1934.

El senyor Rovira i Roure defensa un vot particular, que signa juntament amb el senyor Vallès i Pujals.

Resposta del President de la Comissió senyor Galés.

Rectificacions dels senyors Rovira i Roure, i Galés.

En votació ordinària, havent votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana, és rebutjat el vot particular.

Es dona lectura d'un altre vot particular, signat pels mateixos senyors Diputats que l'anterior, i que defensa el senyor Rovira i Roure.

Resposta del senyor Arnau, de la Comissió.

Demana unes aclaracions el senyor Ruiz i Ponseli, al qual contesta el senyor Conseller de Finances.

El senyor Rovira i Roure rectifica, i en votació ordinària és rebutjat el vot particular. Han votat a favor del vot particular els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

Passa a disculir-se un tercer vot particular dels propis signants que els anteriors.

En fa la defensa el senyor Rovira i Roure, i li contesta, per la Comissió, el senyor Galés, acceptant la suggerència de fixar el límit de 10,000 habitants.

Rectifiquen breument ambdós senyors Diputats, i se suspèn la sessió per menys d'un quart d'hora, per tal que es pugui reunir la Comissió de Governació.

Represa la sessió a les set i vint minuts de la vetlla, i presidint l'honorable senyor Joan Casanovas, el senyor Galés declara que dels dos extrems que comporta el vot particular del senyor Rovira i Roure, la Comissió n'accepta el referent a l'abans esmentada xifra dels 10,000 habitants, i prega que els signants del vot retirin la part restant.

El senyor Rovira i Roure interessa l'acceptació íntegra del vot en discussió, a la qual cosa no accedeix la Comissió.

En votació ordinària, i amb els vots a favor de Lliga Catalana, és rebutjada la part del vot particular no acceptada per la Comissió, aprovant-se l'article en la seva redacció definitiva.

La Comissió accepta una addició que proposen els senyors Joan Móra, E. Canturri, J. Sallés i M. Cunillera, en forma d'art. 2.^a

Combat aquest nou article el senyor Rovira i Roure, al qual respon el senyor Galés.

Rectificacions dels senyors Rovira i Roure, i Galés.

El senyor Simó i Bofarull sollicita uns aclariments a la Comissió. El senyor Galés els dóna, i el senyor Simó i Bofarull agraeix les explicacions.

Rectificacions dels senyors Rovira i Roure, i Galés, el darrer proposant la solució definitiva.

Intervé el senyor Vallès i Pujals i novament el senyor Simó i Bofarull. Així mateix intervé en la discussió el senyor Fronjosà.

Rectifica de nou el senyor Rovira i Roure i respon el senyor Galés.

Mantinguda per la Comissió l'addició en la forma que ha expressat anteriorment el senyor Galés, és aprovada en votació ordinària i amb els vots en contra de la Minoria Socialista, que manté la primitiva redacció de la susdita addició.

El Projecte de Llei queda pendent de votació definitiva.

La Presidència sotmet a la Cambra la conveniència de no celebrar sessió el dia de demà, i així s'acorda.

Lectura d'uns vots particulars al dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer. Passen a la Comissió corresponent.

Lectura d'un dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats i d'un vot particular a l'esmentat dictamen. El senyor Duran i Ventosa formula una pregunta a la Comissió d'Incompatibilitats respecte al moment de presentació d'un possible vot particular al dictamen llegit.

Per la Comissió li respon el senyor Bru i Jardí.

El senyor Simó i Bofarull fa un prec a la Presidència respecte l'ordre de discussió dels assumptes que figuren en l'ordre del dia de la vinent sessió.

La Presidència dóna satisfacció al senyor Simó i Bofarull.

Ordre del dia per a la sessió de dimarts.

S'aixeca la sessió a les vuit i cinc minuts de la vetlla.

La Cambra passa a reunir-se en sessió secreta.

A les cinc i quaranta-tres minuts de la tarda s'obre la sessió sota la presidència de l'Honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig, l'Honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Lectura d'un Projecte de Llei regulant la successió intestada

(Un senyor Secretari dona lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Justícia i Dret, i d'acord amb el Consell Executiu,

He resolt :

Autoritzar el Conseller de Justícia i Dret per a presentar al Parlament un Projecte de Llei regulant la successió intestada.

Barcelona, 25 d'abril del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.)

(El senyor Conseller de Justícia i Dret passa a ocupar la Tribuna de Consellers i llegeix el Projecte de Llei següent :

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El Conseller de Justícia i Dret, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI SOBRE SUCCESSION INTESADA

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Art. 1.º La successió intestada no té lloc més que quan en tot, o en part, falten la testamentària i la derivada de capítols.

Art. 2.º Quan la institució d'hereu feta pel causant comprèn solament una part alíquota de l'herència, la part no disposada és deferida als hereus per intestat.

Les disposicions ordenades pel testador seran mantingudes àdhuc en el cas que els hereus instituits no arribin a ésser-ho.

Art. 3.º Si el testador només deixa una part alíquota de l'herència als que institueix hereus, i resta vacant la porció d'alguns d'ells, aquesta porció, a manca de substitut, passa als restants instituits; amb preferència entre ells, als cridats conjuntament amb el titular de la porció vacant. Si quedés vacant la porció destinada a algun dels hereus intestats, es deferirà als altres hereus intestats.

Art. 4.º L'hereu de cosa certa i determinada és considerat legatari.

Art. 5.º La delació de l'herència intestada té lloc al moment de la mort del causant. Excepcionalment, quan hi hagi possibilitat de successió testamentària o derivada de capítols, la delació es produirà al temps de sobrevenir algun fet que faci desaparèixer aquella possibilitat. En el cas de delació successiva previst a l'article següent, la delació posterior tindrà lloc quan l'anterior quedi ineficaç. No obstant, en tots aquests casos es consideraran que els que arribin a ésser hereus, ho han estat des de la mort del causant.

Art. 6.º Quan cap dels parents més pròxims cridats en la primera delació intestada no arribi a ésser hereu, o sigui apartat de l'herència per indignitat, la successió és novament deferida als de grau següent i així successivament, de grau en grau i d'ordre en ordre, salvat el dret de transmissió d'herència deferida i no adida en els casos permesos per la llei.

Quan siguin solament algun o alguns dels parents els que es trobin en qualsevol de les situacions expressades en el paràgraf primer d'aquest article, la porció vacant serà novament deferida als parents que llavors existeixin i siguin dels que igualment haurien estat cridats juntament amb els que han arribat a ésser hereus si el que deixà vacant la seva part hagués mort abans de produir-se l'anterior delació. En tots els altres casos, els hereus restants incrementaran llur participació amb la part vacant, per dret d'acréixer.

Art. 7.º El parentiu que dona dret a la successió intestada és el de consanguinitat derivat de matrimoni, i, excepcionalment, el civil per adopció i el d'afinitat entre cònjuges.

El parentiu de consanguinitat no derivat de matrimoni sols dona lloc a la successió en els casos previstos en els arts. 16, 17, 28 i 30.

Art. 8.º La proximitat del parentiu es determina pel nombre de generacions. Cada generació forma un grau i cada sèrie de graus, una línia.

La línia és directa quan les persones descendeixen una de l'altra, i pot ésser ascendent o descendent.

La línia és col·lateral quan les persones, sense descendir una de l'altra, vénen d'un tronc comú.

La computació de graus en la línia directa es fa pel nombre de generacions. En la línia col·lateral es fa sumant les generacions de cada branca, sortint del tronc comú.

Art. 9.º En una mateixa successió el parent més pròxim exclou els altres, llevat els casos en què la llei, per dret de representació, crida conjuntament parents de grau diferent dins d'una mateixa línia.

Art. 10. Per dret de representació, els descendents d'una persona morta o declarada absent al moment de la delació intestada, són cridats a ocupar el seu lloc.

El dret de representació només s'aplica als descendents del causant, sense limitació de grau; i als fills de germà prèmort sense estendre's, però, als descendents dels fills d'aquest.

Art. 11. El dret de representació no es perd per haver renunciat el representant l'herència del representat, i no l'afecten les obligacions i càrregues de l'herència d'aquest.

Art. 12. L'herència es divideix per parts

iguals entre els cridats, però quan és aplicable el dret de representació entre descendents, la divisió s'efectua per branques o estirps, i els representants de cada branca es reparteixen, per parts iguals, la porció que hauria correspost al seu representat.

Si el dret de representació es produeix en la línia col·lateral s'estarà al que disposen els articles 21 i 22.

Art. 13. Els que estiguin units al causant per dues o tres línies de parentiu, per procedir de matrimoni entre parents, participaran en la successió intestada que, en el seu cas, els correspongui per cadascuna de les línies.

CAPÍTOL II

Ordres Successoris

Art. 14. L'herència es defereix per l'ordre següent :

Primer. — Als descendents, per ordre de proximitat de grau.

Segon. — Als ascendents més pròxims, germans de doble vincle i nebots, fills de germà de doble vincle premort.

Tercer. — Als germans unilaterals, consanguinis o uterins, i nebots, fills de germà unilateral premort.

Quart. — Al cònjuge supervivent.

Cinquè. — Als altres col·laterals fins al sisè grau ; i

Sisè. — A la Generalitat de Catalunya.

Art. 15. Els fills hereden per caps. Els nés i altres descendents, per estirps, en representació dels seus pares.

Art. 16. Els fills nascuts fora de matrimoni hereden el seu pare com els nascuts de matrimoni. Uns i altres concorren a l'herència per parts iguals ; però si els fills nascuts fora de matrimoni són més que els de matrimoni, l'herència es distribuirà per meitat entre els dos grups.

Art. 17. Els fills nascuts fora de matrimoni tenen els mateixos drets successoris que els de matrimoni respecte a l'herència de la mare i dels parents materns, i recíprocament.

L'art. 18. L'adoptat i els seus descendents tenen en relació a l'adoptant els mateixos drets successoris que els descendents d'aquest.

Art. 19. L'ascendent més pròxim exclou el més remot, encara que sigui de línia distinta.

Si només hi ha ascendents i són de línia diversa, succeeixen en una meitat els de la línia paterna i en l'altra meitat els de la materna. Si dins d'alguna línia hi ha diversos ascendents succeiran per caps.

Art. 20. Si concorren a l'herència solament germans dobles o solament nebots, fills de germà doble premort, encara que siguin de diverses estirps, la successió es farà per caps.

Art. 21. Si concorren ascendents amb germans dobles, la successió es farà per caps.

Si ultra els ascendents i germans dobles o solament amb els germans dobles concorren nebots, fills de germà doble premort, l'herència es dividirà en tantes parts com siguin, en cada cas, els ascendents, els germans vius i les estirps de nebots.

La participació dels ascendents no podrà mai ésser menor de la quarta part de l'herència.

Art. 22. Si en qualsevol dels casos de concurrència expressats en el paràgraf segon de l'article anterior hi ha una sola estirp de nebots, aquests percebran, per caps, el que correspongui a l'estirp. Si són dues o més, s'acumularan les parts que corresponguin a les estirps cridades i tots els nebots que les integrin succeiran en el conjunt per caps.

Quan la porció corresponent a algun dels nebots esdevingués vacant, acreixerà els seus germans. Si el nebot fos únic a l'estirp, la porció vacant acreixerà als oncles vius, germans del causant, i als altres nebots ; els primers, com si la divisió es fes per extirps, i la resta, als altres nebots, per caps.

Art. 23. No té dret a succeir l'ex-cònjuge quan el matrimoni hagués estat dissolt o declarat nul per sentència ferma.

Art. 24. Tampoc no té dret a succeir :

Primer. — El cònjuge que en morir el causant estigui en estat de separació de persones i béns amb el difunt si la separació fou demandada per mutu consentiment o decretada per causa que impliqui culpabilitat del supervivent.

Segon. — El cònjuge que es trobi separat de fet amb trencament de la unitat familiar, per mutu consentiment exprés o per alguna de les causes que permeti la separació judicial i a la vegada impliqui culpabilitat imputable al supervivent.

S'entendrà que no hi ha culpabilitat en els casos de separació circumstancial motivada per exigències de la vida.

Art. 25. Si en morir el causant hi hagués pendent demanda de nul·litat de matrimoni, de divorci o separació per causa que impliqui culpabilitat del supervivent, els hereus presumptes cridats en defecte del cònjuge, segons l'ordre establert en l'art. 14, podran seguir l'exercici de les accions plantejades i, si ho fan, s'esperarà el resultat de la sentència definitiva per mantenir o negar el dret a succeir al cònjuge supervivent, segons els preceptes d'aquest article.

Art. 26. La reconciliació o el perdó del cònjuge premort restableix el dret de succeir a favor de l'altre cònjuge culpable de la separació judicial o de fet, encara que no hagin estat comunicats al Tribunal.

Art. 27. En els casos en què la Generalitat sigui cridada a succeir, haurà de destinar els béns heredats a establiments de beneficència, preferentment als de la darrera residència habitual del causant en territori català ; en el seu defecte, als de la comarca, i a falta d'aquests, als de caràcter regional a càrrec de la Generalitat.

CAPÍTOL III

Successió intestada dels fills de fora de matrimoni

Art. 28. La successió intestada de l'herència causada pels fills nascuts fora de matrimoni es deferirà per l'ordre següent :

Primer. — Als descendents, per ordre de proximitat de grau.

Segon. — Als pare o mare declarats judicialment o que hagin reconegut el fill, i en defecte d'un i altre, als ascendents materns. En qualsevol d'aquests dos casos heredaran juntament amb els germans que ho siguin de pare i mare i fills d'aquests germans premorts. L'herència es dividirà sempre en tantes parts com siguin els pares o ascendents materns, germans vius i estirps de nebots.

Tercer. — Als germans unilaterals, consanguinis o uterins i nebots, fills de germà unilateral premort.

Quart. — Al cònjuge supervivent.

Cinquè. — Als col·laterals materns fins al sisè grau.

Sisè. — A la Generalitat de Catalunya.

La regulació i distribució de l'herència es farà segons els articles corresponents al capítol anterior, en el que resultin aplicables.

CAPÍTOL IV

De la successió dels impúbbers

Art. 29. Per a la successió dels impúbbers, a manca de substitució pupilar, regeixen les regles següents:

Primera. — En els béns procedents de pare o mare o d'altres parents paterns o materns de l'impúber fins al quartè grau, són cridats respectivament a la successió, per l'ordre establert en els articles anteriors, els parents més pròxims de l'impúber, que ho siguin dins del quartè grau, de la branca de la qual procedeixen els béns.

Segona. — Els ascendents conserven llur dret a la legítima sobre els béns de l'impúber, procedents de parents de l'altra branca, fora que l'haguessin renunciat en capítols.

Tercera. — La successió dels altres béns de l'impúber es regeix per les disposicions dels articles anteriors, sense distinció de branques.

Quarta. — Els deutes dels cansants dels béns troncalis adquirits per l'impúber i les càrregues que els afectin es pagaran, quan s'escaigui, amb béns de l'impúber de la respectiva procedència, i solament a manca o per insuficiència d'aquests, amb béns no troncalis, i en el seu defecte, amb els restants troncalis, a prorrata.

Cinquena. — Als efectes d'aquest article són de procedència paterna el dot estimat i l'escreix, i, de la materna, el dot inestimat i el preu de l'estimat. Els béns reservables són compresos entre els de la branca d'on provenen i no en la del cònjuge binub.

No tenen la consideració de troncalis els fruits dels béns troncalis ni això que s'hagués adquirit amb els esmentats fruits.

Art. 30. Respecte dels impúbbers que siguin fills de fora de matrimoni, la successió intestada especial tindrà lloc, segons les regles de l'article anterior, a favor dels parents més pròxims de l'impúber dins del quartè grau que estiguin compresos en els ordres fixats en l'art. 28.

Disposició addicional. Aquesta Llei regirà des del dia de la seva publicació al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Barcelona, 25 d'abril del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.»

(Passa a la Comissió corresponent.)

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El règim becari universitari. — Anunci d'una interpel·lació sobre la política universitària del Govern de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Senyors Diputats: En el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya* d'avui es publica un Decret per virtut del qual es reglamenta el règim becari de la Generalitat. Amb motiu d'aquest Decret es dona una interpretació, entenc que abusiva, a la clàusula transitòria de la Llei votada pel Parlament de Catalunya el 4 d'octubre del 1934, la qual exceptua les beques de les antigues Diputacions de Catalunya, i disposa que, fins que altra cosa no es manés — i entenc que és el Parlament el qui ha de disposar-ho —, continuessin aquestes beques sota el règim directe de la Universitat de Barcelona.

Malgrat alguna indicació respectuosa i privada que s'ha fet al senyor Conseller de Cultura, aquest Decret traspasa també aquelles beques de les antigues Diputacions provincials, fent irrisòria, de passada, la petició d'autonomia que per a la nostra Universitat havia fet el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquest fet, que no és un fet esporàdic, respon a tot un sistema, entenc que equivocat, en la manera d'entendre les relacions entre la Generalitat i la Universitat, en el punt concret de l'autonomia universitària. No solament per a reivindicar, en nom de la Llei votada pel Parlament de Catalunya i en nom de la Universitat de Barcelona, de la qual Junta de beques forma part el President de la Generalitat de Catalunya, no solament per a reivindicar, dic, la continuació d'aquestes quatre beques, sinó per a palesar l'equivocació fonamental que en el problema de l'autonomia universitària ve patint el Govern de la Generalitat, així com per altres consideracions conexas amb aquests fets que acabo d'explicar, anuncio una interpel·lació sobre la política universitària del Govern de la Generalitat, i desitjaria que la Mesa se servís indicar-me dia a propòsit.

Per tal d'explicar adequadament aquesta interpel·lació, especialment en el punt concret de les quatre beques a què abans m'he referit, desitjaria que se'm facilitessin alguns documents: primerament, les comunicacions que procedents tal vegada del Patronat Universitari hagin vingut al Govern de la Generalitat, per tal de sol·licitar un règim becari que no fos el pròpiament universitari, és a dir, per a tot el que es refereixi a la creació d'aquestes cent beques que, baldament es titulin universitàries, de fet són d'administra-

ció extra-universitària; segon, en els Annals de l'Institut d'Acció Social Universitària hom llegeix que fou coautor del projecte de creació de cent beques que va ésser aprovat pel Parlament de Catalunya, el que aleshores i actualment és Rector de la Universitat, i l'extrem és tan greu, que demano que sobre aquest particular se m'ofereixin tots els antecedents que hi obrin a la Generalitat, especialment en el Departament de Cultura, i tercer, totes les comunicacions que l'Institut d'Acció Social Universitària hagi adreçat també al Govern de Catalunya sobre aquest mateix assumpte de la creació de les cent beques. Res més.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà a l'honorable senyor Conseller de Cultura l'anunci d'interpellació fet pel senyor Carreres i Artau, i, d'acord amb el senyor Conseller, la Mesa i el senyor Carreres i Artau, es fixarà el dia per a la interpellació, i es facilitaran els documents que ha demanat el senyor Carreres i Artau.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Sant Boi de Lluçanès, per tal d'ésser agregada al Municipi de Perafita

(Un senyor Secretari llegeix l'article primer, al qual no s'ha presentat cap vot particular ni cap esmena. S'aprova sense cap discussió.)

Dóna lectura, després, a l'article segon, que no té tampoc cap vot particular ni cap esmena. També, sense discussió i per unanimitat, s'aprova.

El Dictamen resta pendent de votació definitiva.)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de les barriades de Cogullada i Hostalets, del terme municipal de Seva, per tal d'ésser agregades al Municipi de Balenyà

(Un senyor Secretari llegeix l'article primer, al qual no s'ha presentat cap vot particular ni cap esmena. Sense discussió, s'aprova per unanimitat.)

El mateix senyor Secretari llegeix, a continuació, l'article segon, al qual no s'ha presentat tampoc cap vot particular ni cap esmena. S'aprova igualment.

Resta pendent de votació definitiva.)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la pròrroga de les autoritzacions contingudes en les Lleis del 13 d'abril del 1933 i el 19 de març del 1934

(Un senyor Secretari llegeix l'article únic del Dictamen. A continuació, llegeix el següent vot particular:

«Els Diputats que sotasignen formulen el següent vot particular al paràgraf primer de l'article únic del Projecte de Llei de pròrroga d'autoritzacions:

VOT PARTICULAR

El paràgraf primer es substituirà pel següent: Durant la vigència del Pressupost d'aquest exercici i de les seves possibles pròrroques, els Ajuntaments de Catalunya, a excepció del de Barcelona, podran acordar un recàrrec de 100 per 100 sobre l'arbitri de solars sense edificar i durant la vigència del Pressupost en què s'estableixi l'esmentat recàrrec, la Generalitat no percebrà el recàrrec a què es refereix l'art. 235 de l'Estatut Provincial.

Palau del Parlament, 29 d'abril del 1936. — J. Vallès i Pujals. — J. Rovira i Roure.»)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure, signant del vot particular.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Unes breus paraules per a defensar aquest vot particular. En realitat, podíem haver consumit un torn en contra de la totalitat de la Llei, però per abreujar més impugnarem la totalitat en defensar aquest vot particular, ensems que afegirem unes paraules per a significar que podria ésser substituït el paràgraf primer del Projecte de Llei, pel que conté el nostre vot particular.

En primer terme, la impugnació total de la Llei estaria ben senzillament feta significat la necessitat que es vagi a una regulació definitiva de les finances municipals. És lamentable que ens trobem en la impossibilitat d'anar a l'estudi del Projecte definitiu que sigui regulador de les finances municipals, però hem de reconèixer que el Parlament i el Govern de Catalunya tenen una gran part de culpa en aquesta impossibilitat d'anar a la discussió d'aquest Projecte de Llei. És així, perquè abans de la suspensió de les sessions, abans del 6 d'octubre, venia funcionant una Comissió especial que tenia per missió l'estudi de l'ordenació de totes les finances municipals ensems que l'estudi d'aquella coordinació que hauria d'existir entre les finances municipals i les finances de la Generalitat. Si mal no recordo, quan es creà aquella Comissió se li va donar un termini de tres mesos perquè anés a la redacció definitiva de l'avant-projecte, però vingueren successives pròrroques en raó de la funció que exercia aquella Comissió, que realment no podia ésser resolta en aquell breu termini de tres mesos. Les pròrroques vingueren, però el més estrany, allò que al meu entendre ja no té explicació de cap mena, és que després d'haver reprès les sessions el Parlament de Catalunya, després de tornar a actuar normalment el Govern de la Generalitat, aquesta Comissió no s'hagi reunit ni una sola vegada; aquesta Comissió no ha estat convocada, i és indubtable que si aquesta Comissió no s'ha reunit, no podia redactar mai l'avant-projecte que és necessari per tal que en el seu dia pugui presentar el Govern el Projecte d'ordenació de totes les finances municipals i la seva coordinació amb les finances de la Generalitat.

Per això, si continuem en aquesta situació d'atur en l'actuació de la Comissió, és indubtable que mai no podrem anar a la solució definitiva d'aquest problema; és indubtable que vindran altres

exercicis en què els Ajuntaments, degut a no existir encara aquesta ordenació, es trobaran apremiats de la mateixa manera que es troben en l'actualitat, i seran necessàries successives pròrroques, cosa que al meu entendre hauria d'evitar-se per tots conceptes. Per això jo començava afirmant que, en realitat, nosaltres ens hauríem d'haver oposat per mitjà d'una intervenció de totalitat a aquest dictamen, però com que és indubtable que no hauria prosperat el nostre criteri, de donar una solució adequada als Ajuntaments, perquè a això no podríem anar-hi a parar en impugnar la totalitat, ja que aquell deure que s'ha incomplert per part de la Comissió en qüestió en no reunir-se, no hi ha fórmula per a substituir-lo més que amb una altra fórmula, com en definitiva proposa el Govern, o com proposem nosaltres en aquest vot particular, per això diré breus paraules per a defensar la substitució del paràgraf primer de l'article únic del Projecte en qüestió.

Al meu entendre, enlloc de concedir l'autorització a què es refereix la Llei del 19 de març del 1934, que a més és agreujada, en la forma que avui presenta el Govern, en contra del contribuent; millor que aquelles dues autoritzacions: la de creació d'un arbitri sobre espectacles i la creació de l'impost de l'1 per 100 sobre solars, estiguin edificats o sense edificar, fent-lo compatible amb el 20 per 100 de la contribució territorial, que hauria de reduir-se, segons l'Estatut Municipal, en el cas de la implantació de l'impost de l'1 per 100 sobre solars edificats i sense edificar; al meu entendre fóra molt millor solució que s'autoritze els Ajuntaments de Catalunya, a excepció del de Barcelona, per crear un recàrrec del 100 per 100 sobre solars sense edificar, i que aleshores la Generalitat de Catalunya prescindís en absolut de cobrar aquest recàrrec que s'autoritza a l'art. 235 de l'Estatut Provincial.

En realitat, l'arbitri sobre solars sense edificar, la major part dels Ajuntaments, a excepció del de Barcelona, quan veuen que en definitiva és un arbitri que l'han de compartir amb la Generalitat, defugen de l'aplicació d'aquest arbitri. Teòricament implanten l'arbitri, però quan és l'hora de cobrar-lo, aquest arbitri generalment no es cobra, perquè els Ajuntaments prefereixen abans que cobrar quelcom que han de compartir, anar a cercar altres gravàmens que siguin en profit exclusiu d'ells i no fer tota la feina de cercar un gravamen que una part l'ha de cobrar la Generalitat, com en aquest cas.

Per això, si prescindíssim del recàrrec que ha de cobrar la Generalitat—faig excepció, com he dit abans, de l'Ajuntament de Barcelona, que és en definitiva l'únic que el cobra en deguda forma, donada la quantia enorme que representa als seus interessos i que el compensa en definitiva dels treballs que pugui realitzar—, si s'acceptés el nostre vot particular, significaria, en definitiva, que els altres Ajuntaments anirien a una implantació veritable de l'impost sobre solars sense edificar. I és indubtable, senyors, que aleshores aconseguiríem una finalitat molt més social amb l'impost de solars sense edificar que no la que s'obté amb l'impost de l'1 per 100 sobre solars edificats i sense edificar.

L'impost sobre solars edificats i sense edificar, ja ho vàrem escatir en el seu dia, com que en definitiva no representa més que un recàrrec enorme sobre la contribució urbana, és una solució purament simplista, per virtut de la qual no es fa més que recarregar uns béns damunt dels quals ja pesa una forta contribució, perquè representa una tributació del 14 per 100, sense comptar amb els recàrrecs que corresponen als Ajuntaments. Doncs bé: d'aquesta altra manera nosaltres ens trobaríem que s'estimularia els Ajuntaments a la creació, més ben dit, a l'aplicació pràctica d'aquest impost, cosa que comportaria acudir a un impost de caire molt més social, perquè l'impost sobre solars sense edificar, com tots sabem, ja té aquest caire social del qual manca en absolut l'impost de l'1 per 100 sobre solars edificats i solars sense edificar. I té aquest caire social perquè amb ell es pot lograr aquell estímul que tan necessari és perquè s'edifiqui, i podrà representar també una limitació extrema per a tots aquells que vénen a reservar-se dits patis i que a fi de comptes no fan més que especular respecte a llur venda. Per això, crec que fóra millor que s'aprofités aquest període transitori fins que sigui dictada la Llei definitiva reguladora de les finances municipals per anar a un assaig respecte de l'aplicació veritat a tots els pobles de Catalunya on pogui raure aquest mal que fa necessària l'aprovació d'aquesta Llei. I res més, senyor President i senyors Diputats.

El Sr. GALES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALES: Senyors Diputats: Els arguments que acaba d'exposar el nostre digne company, foren ja examinats degudament per la Comissió. Aleshores no es creia que això hagués d'acabar prenent la forma d'un debat. Nosaltres pensàvem que els arguments donats dintre de la Comissió havien convençut el senyor Rovira i Roure, puix que la tesis nostra és molt més sòlida. Es tracta de resoldre d'una manera urgent la situació d'una sèrie d'Ajuntaments de més de 10,000 habitants, es tracta de resoldre una negligència de la qual el senyor Rovira i Roure, amb una manca evident de memòria, n'ha volgut fer recaure la culpa sobre el Govern de la Generalitat, sense recordar-se, malgrat el temps que ha transcorregut, des del bienni, en el qual els amics polítics del senyor Rovira i Roure no han tingut esment d'aquestes necessitats que ara deplorem. És per això que, davant d'aquests moments d'urgència per aquests Ajuntaments, adoptem el procediment de salvar la seva crisi econòmica donant-los una pròrroga d'aquesta autorització.

Es més, senyor Rovira i Roure: No ignora la V. S. que els Ajuntaments en 1934 tenien ja consignats en els seus pressupostos aquests arbitris, aquestes consignacions, aquests recursos; i per tant, el que fem ara no és més que retrotreure la situació en el moment en què estava pendent d'aprovació, per la Direcció d'Administració Local, dels pressupostos que tenien acordat aquest recurs. Per aquestes raons, i amb un desig d'abreujar, jo pregaria al senyor Rovira i Roure que no insistís en tots aquests sistemes dilatoris, perquè així no faríem altra cosa que continuar per-

torbant la vida municipal que ha tingut aquest colapse d'un bienni suficientment notable per nosaltres, però que pel que es veu no ha tingut la virtut d'impressionar el nostre distingit membre del Parlament.

En aquesta hora, nosaltres mantenim el Dictamen de la Comissió i no podem afegir de moment altres arguments de major pes que els que acabem de donar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure per a rectificar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Dues paraules per a rectificar. En primer lloc, m'he de plànyer que hagi dit el cap de la Majoria en funcions de President de la Comissió de Governació...

El Sr. GALES: Exacte.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...que el meu intent hagi estat el d'entorpir l'aprovació d'aquesta Llei. He anat a una discussió correcta i la meua intervenció ha estat breu, però em creia en la necessitat d'exposar el meu criteri, i l'he exposat.

Jo em permeto d'advertir al senyor Galés que no es tracta d'una qüestió de tenir memòria o de no tenir-ne. Jo solament he citat un fet, i el que he dit és que fa dos mesos i mig que torna a actuar normalment l'autonomia de Catalunya i en aquests dos mesos i mig no s'ha reunit encara la Comissió de què he fet esment, creada per l'estudi de les finances municipal i la seva coordinació amb les finances de la Generalitat. I l'afirmació que faig, és aquesta: Si en dos mesos i mig no s'ha reunit encara aquesta Comissió i perquè no es reuneix, no es pot tenir l'avantprojecte necessari per anar a la confecció del projecte definitiu per part del Govern; en conseqüència, no es podrà anar a la solució definitiva del problema de les finances municipals. Tant és així, que jo reconec que havíem d'anar a una solució, encara que tan sols fos transitòria, que jo no he fet una impugnació de totalitat del dictamen, encara que crec que podia fer-la amb aquests arguments, perquè em dono perfectament compte que, no havent-se reunit durant aquests dos mesos i mig la Comissió, no és possible que de moment es reuneixi i en vint-i-quatre hores porti un avantprojecte que serveixi per al definitiu projecte de Govern i després es converteixi en Llei, pel Parlament. I com que em faig càrrec d'això, jo sols assenyalo els perills que existeixen en relació al fet que no es faci la tasca simplista per a anar a una solució definitiva, i tan sols ens entretinguem en anar a cercar una solució que només per a un exercici i les seves pròrrogues pot tenir una efectivitat.

(*Entra l'Honorable senyor Conseller de Finances.*)

En quant al fons de la qüestió, he de lamentar que el senyor Galés no hagi argumentat, en absolut; que no ens hagi contestat aquells arguments que nosaltres hem exposat, per virtut dels quals sosteníem que era millor la substitució d'aquest recàrrec sobre els solars sense edificar, prescindint de cobrar-los la Generalitat, per aquest altre impost de l'1 per 100 sobre solars edificats i sense edificar. Crec que això és tan senzill, crec que això

pot tenir una tan ferma i real solució, que jo pràcticament m'he trobat que a l'Ajuntament de Lleida s'havia creat l'impost sobre solars edificats i sense edificar, de l'1 per 100, i vingueren les conseqüents protestes, perquè hem de reconèixer que es tracta d'un impost antipàtic. Nosaltres quan estiguérem a l'Ajuntament de Lleida, li vàrem donar una solució diferent. Prescindírem en absolut de l'impost de l'1 per 100 sobre els solars edificats i sense edificar i vàrem cercar un substitutiu. No debia ésser tan erroni el nostre criteri, quan ha vingut el nou Ajuntament, quan s'ha reintegrat l'Ajuntament d'Esquerra, i ha revocat tot aquell pressupost per a reproduir-lo quasi totalment, prescindint també de l'impost sobre solars edificats i sense edificar, anant al substitutiu que nosaltres havíem creat, sense altra diferència notable, en el nou pressupost fet per ells, que nosaltres havíem renunciat a una participació que hi havia per als Consellers i Alcalde, però ells han creat aquest sou dels Consellers i Alcalde. El substitutiu de l'1 per 100 tot és igual. La solució podia ésser semblant a la de l'Ajuntament de Lleida.

I com que jo crec que el senyor Galés no ha contestat, en absolut, cap dels meus arguments, he de mantenir el meu vot particular.

El Sr. GALES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALES: Senyors Diputats: Aquesta rectificació del senyor Rovira i Roure no ha tingut la virtut de convèncer-nos més que la primera. En primer lloc, ell es queixa que s'hagi d'apel·lar a solucions transitòries, i en fer-ho així, recau altra vegada en un mancamment de memòria, per quant ens fa l'afirmació que fa dos mesos i mig que el Govern de la Generalitat torna a ésser al seu lloc, i s'equivoca d'un quinze per cent, tota vegada que és a primers de març que tornava el Govern de la Generalitat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Són dos mesos, senyor Galés. Solament m'he equivocat de quinze dies. En dos mesos no s'ha reunit la Comissió.

El Sr. GALES: Jo preguntaria al senyor Rovira i Roure: És que ha demanat la V. S. que es reunís aquesta Comissió?

El Sr. ROVIRA I ROURE: No és a mi que correspon demanar-ho.

El Sr. GALES: Fins ara no hem vist el zel del senyor Rovira i Roure. Fins ara, fins aquest moment, no s'ha donat compte el senyor Rovira i Roure que no es reunia aquesta Comissió. Ha estat precís que es presentés aquest Dictamen perquè se'n recordés.

Jo, com a Diputat, he de confessar que quan m'interessa un Dictamen faig les oportunes gestions per tal que la Comissió es reuneixi. Però és més, senyor Rovira i Roure, no es tracta en aquest cas d'una Comissió parlamentària, sinó d'una comissió extra-parlamentària, i portar això al Parlament té el mateix caire d'ingruència que aprofitar la qüestió per a atacar l'Ajuntament d'Esquerra de la ciutat de Lleida.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No l'ataco.

El Sr. GALES: En quant al fons de l'assumpte no faig més que remarcar la nota. Em

sembla que és un argument prou sòlid i prou fort la consideració que es tracta d'uns pressupostos extraordinaris que el 6 d'octubre del 1934 ja estaven aprovats pels Ajuntaments respectius i només hi mancava el tràmit formulari, en la major part dels casos, d'ésser aprovats per la Direcció General d'Administració Local. És a dir, que són els mateixos Ajuntaments els que proposen i demanen aquesta solució, i nosaltres hem d'ésser respectuosos amb l'autonomia municipal. Són ells els que tracten de resoldre aquesta situació mitjançant aquest recurs en els seus pressupostos extraordinaris. A nosaltres, parlamentaris catalans, no ens escau altra funció que la d'examinar si aquella funció és avinent i donar les facultats necessàries per tal que surti d'aquest estat creat pel bienni de referència. I és aquest l'argument que no ha estat contestat.

Per a substituir aquesta mena de recursos per una altra, s'ha de trobar un moment més addient; no és pas aquest moment el més indicat per a presentar aquesta sèrie de solucions dilatòries, que van molt bé per a una oposició, però que no escauen pas a un Govern que té el deure de resoldre les qüestions del moment, sobretot quan ens trobem en una situació agreujada per l'abandonament i negligència durant el passat bienni. Aquest és l'argument, i sense necessitat d'extendre'm més llarg, refermo el meu convenciment que en presentar aquest Dictamen no fem altra cosa que atendre les necessitats expressades per la majoria dels Ajuntaments afectats, als quals es dona una solució perquè puguin portar endavant la seva vida municipal.

El Sr. PRESIDENT: Manté el senyor Rovira i Roure el seu vot particular?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Mantinc el meu vot particular.

(Aquest vot particular és posat a votació. És rebutjat, amb els vots a favor dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana, en votació ordinària.)

Un senyor Secretari dona lectura a un altre vot particular, el text del qual diu:

«Els Diputats que sotasignen formulen el següent vot particular al paràgraf 1.º de l'article únic, del Projecte de Llei de pròrroga d'autoritzacions.

VOT PARTICULAR

L'esmentat paràgraf dirà així:

«S'autoritza als Ajuntaments de Catalunya perquè com a recurs transitori per a l'actual Pressupost i successives pròrroques, incloguin o mantinguin entre les percepcions anuals en pressupostos ordinaris o extraordinaris els arbitris a què es refereix la Llei del 19 de març del 1934, si bé pel que es refereix a l'impost sobre solars, la quantia del gravamen no podrà excedir del 0'25 per 100 de llur valor en venda.

Palau del Parlament, 29 d'abril del 1936. — J. Vallès i Pujals. — J. Rovira i Roure.»

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Seré ben breu,

perquè el senyor Galés no pugui dir que tracto de fer obstrucció al projecte. Exposaré breument el meu criteri.

L'anar a escatir la justícia o injustícia de l'impost sobre els solars edificats i sense edificar, resultaria, en definitiva, reproduir tot allò que ja es digué en aquest Parlament en el moment en què s'aprovà la Llei del 12 d'abril del 1933, per virtut de la qual es creaven les autoritzacions a favor de l'Ajuntament de Barcelona. En aquella Llei vàrem tenir diferents Diputats d'aquesta Minoria llargues intervencions encaminades a demostrar la injustícia d'això que en definitiva no és més que un recàrrec sobre la contribució territorial urbana. Però vingué després una altra Llei, la del 13 de març de l'any 1934, crearen unes autoritzacions per altres Ajuntament de Catalunya, i no trobant-se en aquells moment en el Parlament la Minoria de Lliga Catalana no intervingué en la discussió de la Llei.

Ara, a mi, m'interessa fer notar la injustícia evident que va existir en dictar-se pel Parlament de Catalunya aquesta Llei del 13 de març del 1934. S'havia dictat la Llei del 12 d'abril del 1933, per virtut de la qual s'autoritzava l'Ajuntament de Barcelona perquè independentment del 20 per 100 sobre la contribució industrial, podés crear un impost del 0'25 per 100 sobre tots els solars edificats i sense edificar, és a dir, que es limitava a 25 cèntims per cada 100 ptes. Però, en canvi, quan vingué la Llei del 15 de març del 1934 no féu això el Parlament, sinó que quadruplicà l'autorització en concedir-la als restants Ajuntaments de Catalunya. En raó d'això, al meu entendre, resulta evident que la propietat urbana de fora de Barcelona té un gravamen molt superior a aquell que té la ciutat cap de Catalunya, perquè a la ciutat cap de Catalunya solament es pot imposar aquest arbitri fins el 0'25 per 100, segons taxativament marca la Llei del 12 d'abril del 1933, i, en canvi, als altres pobles de Catalunya, superiors a 10,000 habitants, resulta que es pot posar fins l'1 per 100. És a dir, que el recàrrec és quatre vegades més que a la ciutat de Barcelona. Com que jo entenc que això és una injustícia notòria, perquè col·loca els diferents ciutadans de Catalunya en una situació completament diferent, des del moment que es crea aquest gravamen superior a fora de Barcelona que a Barcelona, per això jo voldria subsanar aquesta injustícia demanant al Parlament que accepti aquesta esmena que jo formulo, per la qual es vindria a restituir aquella situació d'igualtat que en cap moment havia d'haver oblidat, en el meu entendre, el Parlament, que és de tot el país català.

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: Gairebé no caldria afegir altres arguments dels que ha exposat el President de la Comissió. Es tracta de tornar els Municipis a la situació d'abans del 6 d'octubre; tots els Ajuntaments tenien traçades les seves directrius econòmiques per a unes necessitats imperioses, i per aquest motiu va ésser presentada aquesta Llei al Parlament.

El senyor Rovira i Roure ha retret que en

aquells moments no havien pogut discutir aquesta Llei perquè no es trobaven en el Parlament. Però jo he de dir que aquest mancanament no és pas nostre; les V. S. en tenen tota la responsabilitat, perquè varen fugir del Parlament de Catalunya sense cap mena de justificació possible, i, per tant, els que quedaven dintre del Parlament havien de continuar l'obra legislativa. En tot això, ens vàrem trobar que les necessitats de tots aquests Ajuntaments eren tan apremiants que va haver d'ésser aprovada aquesta Llei. Aquesta Llei fou concedida als Municipis de més de 10,000 habitants, i gairebé tots aquests Municipis foren substituïts per Ajuntaments governatius, alguns dels quals no feren ús d'aquesta facultat que els havia donat el Parlament, per una raó claríssima: perquè les directrius dels que componien els Ajuntaments eren de posició ideològica molt diferent, i això feia que, mentre uns consideraven convenient aquella tributació, els altres, els gestors, per la raó que els afectava directament, procuressin que aquella tributació no arribés a realitzar-se.

Ens hem trobat, després del 16 de febrer, quan han estat reposats els Ajuntaments legals, en una situació crítica en les seves finances municipals en gairebé totes aquestes localitats; i en aquest moment present és quan aquests Ajuntaments, impellits per aquestes necessitats, han demanat al Govern que se'ls autoritzés perquè durant el pressupost que han de fer i les possibles pròrrogues, poguessin realitzar aquella obra, que d'altra manera fóra irrealitzable.

Jo crec que aquests arguments són en si prou poderosos perquè el Parlament no es negui que aquests Ajuntaments puguin realitzar una veritable obra municipal.

Ha parlat el senyor Rovira i Roure que hi havia una Comissió que estudiava la Llei de Finances Locals. A això jo he de dir que és una de les necessitats perquè, tenint la Llei Municipal gairebé acabada, aquesta Llei fóra incompleta sinó vingués aquesta Llei reguladora de les finances municipals; però també ha de tenir present el senyor Rovira i Roure que el Govern de la Generalitat, igual que els Ajuntaments, en anar a desenvolupar novament l'obra de Govern, s'ha trobat amb un cúmul de conflictes, amb moltes qüestions a resoldre, i que no ha estat possible que hagin pogut acudir a totes les necessitats que hi ha. Jo crec que aquesta és una d'aquestes necessitats, i sé que des del Departament de Finances de la Generalitat ja s'ha parlat perquè aquesta Comissió, que desenrotllava un treball bastant intens, i en la qual hi havia hagut moltes discussions i que ja hi ha moltes ponències aprovades, reprengué les seves tasques i pogué aviat donar aquest avant-projecte al Govern perquè el presenti al Parlament i la Comissió l'estudiï i el dictamiï. Jo crec que aquestes raons són de si prou poderoses perquè el Parlament s'hagi de convèncer d'aquesta necessitat, que no podem en absolut negar res als Ajuntaments de totes les directrius econòmiques que es tenien traçades abans del 6 d'octubre. Per totes aquestes raons, demano al senyor Rovira i Roure que retiri el seu vot particular.

El Sr. ROVIRA i ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA i ROURE: He de contestar al senyor Arnau en una forma molt semblant a la del senyor Galés: és sorprenent que quan es fa una argumentació, de tot es parla en la contestació, menys d'allò a què es refereix el vot particular.

Ens ha dit el senyor Arnau que nosaltres vàrem fugir, que si hem fet això o allò, que la Comissió no es reuneix perquè pensa reunir-la el Govern; però el cert és que han passat dos mesos i no es reuneix; ens parla, en fi, d'un conjunt de coses, menys d'allò que és del que tracta el vot particular.

Jo he dit, senzillament, i a això no m'ha contestat el senyor Arnau, no obstant ésser l'únic problema a discutir respecte d'aquest vot particular, jo he dit que en votar-se la Llei del 15 de març del 1934 es creà una diferència, al meu entendre odiosa, dintre de Catalunya; es crearen dues menes de ciutadans, es creà un gravamen diferent per a una propietat urbana que estava situada en un lloc i per a una propietat urbana que es troba en altres ciutats. Entenent que això era una injustícia manifesta de la Llei del 15 de març del 1934, ara que es presenta l'ocasió, és hora que s'esmeni aquesta injustícia que havia comès el Parlament català. Per això deia jo: ja que l'Ajuntament de Barcelona no se l'ha autoritzat sinó perquè aquest impost pogués arribar al 0'25 per 100 del valor en venda dels solars, que es faci exactament igual respecte dels altres Ajuntaments de Catalunya. Aquest impost que aleshores s'autoritza als Ajuntaments de més de 10,000 habitants per a crear damunt dels solars edificats i sense edificar, en definitiva no és més que un recàrrec sobre la propietat urbana, sobre la contribució territorial urbana, com ho demostra el senzill fet que l'Estatut municipal exigia com element indispensable per anar a la creació d'aquest impost de l'1 per 100 que automàticament hagués de rebajar-se en un 20 per 100 la contribució territorial urbana, ja que l'1 per 100 sobre solars edificats i sense edificar podien cobrar-lo perfectament, però havia de venir aleshores automàticament la rebaixa del 20 per 100 de la contribució territorial urbana; per tant, el problema seria exactament igual si diguéssim que, en definitiva, l'únic que es fa és autoritzar els Ajuntaments de Catalunya perquè mantinguin aquest 20 per 100 sobre la contribució territorial urbana, encara que creïn l'impost de l'1 per 100 sobre els solars edificats i sense edificar. El meu argument és senzillament aquest: per què aquesta diferenciació entre Barcelona i les altres ciutats?, ¿per què a Barcelona el recàrrec és només de 0'25 per 100 i a les altres ciutats han d'imposar un recàrrec que pot ésser fins de l'1 per 100? I com que sobre aquest extrem no m'ha contestat el senyor Arnau, sinó que ha anat a disquisicions respecte a altres punts completament diferents d'aquests, jo mantinc el vot particular.

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU: La diferència de volum que

hi ha entre el que pot representar aquesta contribució sobre les finques de Barcelona i les de les poblacions de més de deu mil habitants, donarà una raó prou poderosa perquè aquesta diferència hi sigui establerta, perquè si aquesta diferència no s'establís, i aquest 1 per 100 s'apliqués a la ciutat de Barcelona, llavors es veuria, per exemple, que representaria una veritable injustícia...

El Sr. ROVIRA I ROURE : Com ho és l'aplicar l'1 per 100 a les altres poblacions.

El Sr. ARNAU : ... Després, no solament hi ha dues categories de poblacions, sinó que hi ha la ciutat de Barcelona, que paga aquest quart per 100, les altres poblacions de més de deu mil habitants que paguen aquest 1 per 100 i les altres poblacions que no paguen res. De manera que hi ha tres categories d'Ajuntaments que, segons el senyor Rovira i Roure, representarien tres injustícies. Però si es volgués aplicar a la ciutat de Barcelona aquest 1 per 100, llavors veuria el senyor Rovira i Roure que hi ha una raó poderosa d'oposar-s'hi, perquè representaria un pes enorme per a la ciutat de Barcelona.

El Sr. RUIZ I PONSETI : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI : Senyors Diputats : No pensàvem intervenir en aquest debat, però davant les peticions que ha fet el senyor Rovira i Roure, i la contestació del senyor Arnau i Cortina, en nom de la Comissió, voldríem, no modificar el sentit d'aquesta llei, però sí demanar una aclaració al Govern de Catalunya. Realment, ens estava convenent el senyor Rovira i Roure en queixar-se d'aquesta desigualtat de tracte entre els Ajuntaments de Catalunya, i nosaltres estàvem pensant que no tenim el dret de donar-los aquesta desigualtat de tracte. Només diferim del senyor Rovira i Roure, en la nivellació on havíem d'arribar en la igualtat de tracte que tots hem de desitjar. És a dir, el senyor Rovira i Roure vol tirar avall el punt de vista respecte l'impost sobre els solars edificats i sense edificar, i nosaltres creiem que s'ha de tirar amunt. És a dir, la nivellació l'hem de buscar en el sentit superior. Aquesta minoria el que desitjaria és una declaració del Govern de la Generalitat, que si mai l'Ajuntament de Barcelona, desitges, o cregués convenient per la nivellació del seu Pressupost, gaudir d'un tracte igual als altres Ajuntaments de Catalunya, que no hi haurà cap inconvenient per part del Govern de la Generalitat i per part d'aquest Parlament. És a dir, que mai els Ajuntaments de Barcelona no puguin queixar-se d'una desigualtat de tracte ; més clar : jo inverteixo d'una manera absoluta l'argument del senyor Rovira i Roure : crec que el qui pot queixar-se és l'Ajuntament de Barcelona perquè no li se donin mitjans de desenrotllar la seva economia ; no els Ajuntaments de fora, que són els que reben un tracte millor d'aquest Parlament.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES : El

senyor Rovira i Roure ha tingut la virtut de convèncer el senyor Ruiz i Ponseti. Els extrems es toquen. En canvi, no m'ha convençut a mi, i no m'ha convençut, perquè les raons, apart les que ha expressat molt bé el senyor Arnau, que concorren en la ciutat de Barcelona en matèria d'impostos, i les que hi ha en els altres Municipis de Catalunya superiors a deu mil habitants, són extraordinàriament diferents. Les càrregues que pesen damunt la propietat urbana a Barcelona, per raons distintes a les que varen motivar la presentació d'aquesta Llei al Parlament, són més considerables que les que suporta la propietat radicada en altres Municipis, no obstant tenir aquests una sèrie d'atencions a cobrir. Malgrat que aparentment hi hagi aquesta desigualtat que assenyalava el senyor Rovira i Roure, en realitat, si es mira el conjunt de càrregues tributàries, si es mira tot el volum que han de suportar, apart el rendiment que hauria de donar per l'Ajuntament de Barcelona, aquesta desigualtat no existeix sinó en sentit contrari.

Ara bé, si el senyor Rovira i Roure té interès que aquesta nivellació es faci i hom arribi a posar-se d'acord amb la minoria socialista i amb les altres minories, perquè s'arribi a posar aquesta limitació del quart fins l'1 per 100, segurament que qui li agrairà més, serà l'Ajuntament de Barcelona, i com que el Govern no té absolutament cap interès en obstaculitzar la vida econòmica de l'Ajuntament de Barcelona, sinó el contrari, si és produeix aquesta coincidència, per part del Govern no hi haurà cap dificultat en posar un gravamen, que naturalment no seria massa feixuc, si així ho considera el senyor Rovira i Roure, per la propietat urbana de Barcelona, i donaríem aquesta extraordinària facilitat a l'Ajuntament de Barcelona per tal que es pugui desenvolupar financerament en una situació molt més folgada que no l'actual. De manera, que estem en aquest aspecte a la disposició del senyor Rovira i Roure, de les altres minories, i de la majoria, no cal dir.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Treball.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Dues paraules per a contestar al senyor Ruiz i Ponseti i al senyor Martí Esteve : l'argumentació d'aquests senyors és molt senzilla. Diuen : és una injustícia que a un senyor se li posi una pena de dos, i a un altre una pena de sis ; doncs posem als dos, una pena de sis....

El Sr. CONSELLER DE FINANCES : No ; és que no és una pena !

El Sr. ROVIRA I ROURE : Un recàrrec sobre la contribució és una pena que s'imposa per la necessitat. Tot recàrrec sobre la contribució, en realitat, no és un cas de justícia o d'injustícia ; és senzillament el reconeixement explícit per part dels ordenadors de les finances que no han trobat un substitutiu, i han de recórrer a aquest simplista mitjà d'anar als recàrrecs en la contribució, i com que això no és més que un recàrrec del 20 per 100 de la contribució territorial, em

sembla que no fa falta el coneixement de grans finances, sinó senzillament no voler-se molestar en buscar algun altre substitutiu. En el DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA hi consten unes paraules pronunciades per l'actual alcalde de Barcelona, senyor Pi i Sunyer, contestant, si mal no recordo, al meu estimat amic i company senyor Vidal i Guardiola. Deia el senyor Pi i Sunyer: «L'1 per 100 és una cosa tan elevada, que no m'atreveixo anar a la creació d'aquest 1 per 100, perquè reconeix que aquest 1 per 100 és quelcom molt superior al 20 per 100 de la contribució territorial urbana.» Aquestes eren paraules del senyor Pi i Sunyer, pronunciades en aquesta Cambra, argumentant en la mateixa forma que ho fa ara el senyor Ruiz i Ponseti i ho ha fet el senyor Martí Esteve. I afegia: «Ah, ¿és que vostès volen que nosaltres apliquem l'1 per 100, i prescindim del 20 per 100 de la contribució territorial urbana? Doncs que ho faci l'Ajuntament de Barcelona, però resultarà un gravamen molt superior damunt la propietat urbana que, en definitiva, no el podrà resistir aquesta propietat.» El que jo dic és, senzillament: si el mateix senyor Pi i Sunyer reconeixia que la propietat de Barcelona no pot resistir un gravamen de l'1 per 100 damunt els solars edificats i sense edificar, l'1 per 100 del valor en venda, és indubtable, senyors Diputats, que aquest gravamen tampoc l'han de poder resistir les altres ciutats de Catalunya, on s'intenti aplicar?

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Creu la V. S. que en aquests Ajuntaments superiors a 10,000 habitants, la propietat urbana suporta una càrrega superior a la de la ciutat de Barcelona?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Martí Esteve, tingui en compte respecte això, que és indubtable que l'organització de l'Ajuntament de Barcelona és molt diferent a la dels altres Ajuntaments; que l'Ajuntament de Barcelona facilita als seus ciutadans un conjunt de serveis molt major que els que puguin facilitar els Ajuntaments de Lleida, Girona, Terrassa, Tarragona, etc., i aquesta compensació s'ha de trobar. Si l'Ajuntament de Barcelona dóna un conjunt de serveis que no donen els altres Ajuntaments, és per això que posa més tributació. Però no és admissible que a uns Ajuntaments que no donen aquests serveis, a aquests els posem un major gravamen. Això ens conduiria senzillament a l'absurd.

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Fugi de comparacions la V. S., que són sempre odioses.

El Sr. ROVIRA I ROURE: La qüestió és senzilla; si a uns els posen el 25 per 100, i als altres l'1 per 100, i si el senyor Pi i Sunyer, reconeixia explícitament des del banc roig, que era intolerable, que era inadmissible, sota tots conceptes, anar a un gravamen de l'1 per 100 sobre el valor dels solars en venda...

El Sr. CONSELLER DE FINANCES: Aplicat a Barcelona.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...hem d'anar a reconèixer forçosament que si existeix la injustícia, no és lògic que s'apliqui aquesta injustícia als altres Ajuntaments que no tenen, a més, la compensació d'aquests altres serveis.

Però és més; és que hi ha altres arbitris a l'Ajuntament de Barcelona, i dissortadament molts

d'aquests arbitris, en definitiva, els vénen a pagar els forasters. Hi ha molts d'aquests arbitris que es refereixen precisament als productes de l'agricultura, i l'agricultura no és creada a la ciutat de Barcelona, sinó que l'agricultura ve d'altres comarques.

Per exemple, en aquesta mateixa Llei del 12 d'abril del 1933, el recàrrec sobre la cervesa, en definitiva, és un recàrrec que pot anar a parar sobre l'ordi, que pot produir forçosament una disminució en el preu de l'ordi, i pel qual el productor de l'ordi percep quelcom menys.

També hi ha altres productes que en definitiva repercuten sobre altres ciutadans de Barcelona, ja pel sol fet d'enviar els seus productes, ja perquè quan vénen a Barcelona han de pagar un impost d'hostatgeria en anar a la fonda, etc. De manera que, en definitiva, també tributen tots els ciutadans que no són de Barcelona.

Es completament extemporània l'argumentació de dir: «Oh, és que hi ha altres impostos». I per això hem d'anar a un impost que és una cosa que s'ha reconegut des del banc roig que era una injustícia notòria? Jo entenc que no, i per això mantinc el meu vot particular.

El Sr. ARNAU: Em sembla que un contribuent de Lleida i un contribuent de Barcelona, no s'avindrien.

(En votació ordinària, és rebutjat el vot particular en discussió. Han votat a favor del vot particular els senyors Diputats de la minoria de Lliga Catalana.)

El senyor Secretari dóna lectura al següent vot particular:

«Els Diputats que sotasignen formulen el següent vot particular al paràgraf primer de l'article únic del Projecte de Llei de pròrroga d'autoritzacions:

VOT PARTICULAR

«S'autoritza els Ajuntaments de Catalunya perquè, com a recurs transitori per a l'actual Pressupost i successives pròrrogues, incloguin o mantinguin entre les percepcions anuals llurs, en Pressupostos ordinaris o extraordinaris, els arbitris a què es refereix la Llei del 19 de març del 1934, i que en funció de la seva autonomia regularan els Ajuntaments, atenent a la distinta capacitat contributiva i amb les limitacions establertes en la invocada Llei del 1934.»

Palau del Parlament, 29 d'abril del 1936. — J. Vallès i Pujals. — J. Rovira i Roure.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Jo espero que amb aquest tercer vot particular aconseguiré un tracte completament diferent a l'aconseguit amb els altres dos vots particulars. Ha d'ésser així, perquè la defensa d'aquest vot particular, en definitiva, l'ha fet el senyor Galés, l'ha fet el senyor Arnau i l'ha fet el senyor Martí Esteve. Tots tres, en contestar-me, han dit: «Oh, és que tots els Ajuntaments de més de deu mil habitants...» «Oh, és que els Ajuntaments de més de deu mil habitants...»

«Oh, és que els Ajuntaments de més de deu mil habitants...» I argumentaven així sobre la necessitat que als Ajuntaments de més de deu mil habitants hom els havia de donar la possibilitat de subsistir en aquest exercici econòmic. I deien més aquests tres senyors; deien: «Es que és una situació anterior a aquesta, i en aquesta situació anterior, que ha creat unes necessitats que ara persisteixen, nosaltres entenem que ha d'anar-se a cobrir aquestes necessitats de la mateixa manera que s'havien cobert fins aquest moment.» I ara resulta que amb tot i amb això que ens deien aquests tres senyors, el Conseller de Finances, el President de la Comissió de Finances i el senyor Arnau i Cortina, que es tractava únicament de prorrogar una situació, ens trobem ara que en el projecte del Govern, convertit en dictamen de la majoria de la Comissió, el que es fa és agreujar la situació dels contribuents, perquè la Llei del 15 de març del 1934 començava per referir-se exclusivament a tots aquells Ajuntaments de més de deu mil habitants, i, en canvi, el projecte que ara ens porta la Comissió es refereix a tots els Ajuntaments de Catalunya. Perquè, a més, l'article 2.ª de la Llei del 15 de març del 1934 estableix una incompatibilitat amb la imposició del repartiment d'utilitats i aquestes autoritzacions que es feien en virtut de la Llei del 15 de març del 1934; i perquè, si bé hom feia a la Comissió l'argumentació que les poblacions de més de deu mil habitants, generalment no acudeixen al repartiment d'utilitats, en canvi, en la forma en què ara ve el dictamen de la Comissió, que es fa extensiu a tots els Ajuntaments de Catalunya, és indubtable que seria molt més necessari, molt més imprescindible, mantenir aquell article 2.ª de la Llei del 15 de març del 1934, que en el nou projecte queda completament apartat, perquè es refereix exclusivament als articles 1.^r i 3.^r de l'esmentada Llei del 15 de març del 1934. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: Senyors Diputats: És una cosa preceptiva de l'art. 44 del nostre Reglament de la Cambra, que els vots particulars han d'ésser lliurats a la Comissió abans de passar a la Mesa, i jo vull fer remarcar, per una vegada, que el senyor Rovira i Roure, no ha complert aquest tràmit, en quant es refereix al coneixement que en tingui el president de la Comissió.

Ens trobem i em trobo, davant d'aquest vot particular, en el cas d'haver d'estudiar d'una manera ràpida i sense que hagi pogut haver el temps necessari, l'abast del vot particular, perquè no s'ha complert el precepte estatutari de l'art. 44. El vot particular, abans de passar a la Mesa, l'ha de conèixer, al menys en la seva redacció, no tan sols verbalment, en esperit, com s'havia fet verbalment als senyors de la Comissió, l'ha de conèixer tota la Comissió, perquè ara ens trobem que amb la major bona voluntat del món, tot i estant disposats a admetre aquelles suggerències que puguin millorar el projecte, de moment no es pot preveure, o jo no m'atreiria a preveure, tot l'abast que pugui tenir el vot particular del senyor Rovira i Roure. En principi, d'una manera ràpi-

da, amb una ullada, sembla que sí, que no hi ha cap dificultat en poder admetre d'aquest vot particular tot allò que es refereix únicament als Ajuntaments de més de 10,000 habitants, perquè de fet, el remei que s'ha d'anar a cercar no importa sinó als Ajuntaments de més de 10,000 habitants, i en aquests moments no coneix situacions d'Hisendes locals de poblacions més petites que requereixin d'una manera ràpida el que es puguin acollir a aquesta situació transitòria. És per això que si el contingut del tercer vot particular que acaba de defensar el senyor Rovira i Roure, afecta únicament al dictamen en la qüestió de posar-hi el límit dels 10,000 habitants, la Comissió no té inconvenient en acceptar aquesta suggerència.

El Sr. PRESIDENT: Si la Comissió vol canviar impressions, no hi ha inconvenient en suspendre la sessió, ja que s'ha produït un petit conflicte en aquest vot particular, portat a la Mesa, sembla, sense tenir-ne abans coneixement, com altres vegades, la Comissió.

El Sr. GALÉS: El que ha passat amb aquest vot particular, és que la Comissió, o al menys la seva presidència, no havia tingut esment de la seva redacció abans de lliurar-lo a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Tenien anunci verbal?

El Sr. GALÉS: Anunci verbal, en un canvi d'impressions a dintre de la Comissió, si que es va fer.

El Sr. PRESIDENT: Si vol la Comissió canviar impresions, es pot suspendre la sessió per menys de deu minuts.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Abans de suspendre la sessió, jo voldria dir dues paraules en descàrrec meu, referint-me a les que ha pronunciat el senyor Galés.

El Sr. PRESIDENT: Potser unes explicacions del signant del vot particular ho aclaririen.

El Sr. GALÉS: Si es tractés de suspendre la sessió per deu minuts per a tornar a reprendre-la, jo crec que totes aquestes explicacions tenen el seu lloc adequat a la Comissió.

El Sr. ROVIRA I ROURE: És que jo vull explicar un càrrec que se m'ha fet.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El senyor Galés, President de la Comissió, m'ha formulat un càrrec en dir que jo no he presentat reglamentàriament aquests vots particulars, i jo he d'explicar que ens vàrem reunir la Comissió de Governació; que allí a la Comissió de Governació se'ns va portar un doble Projecte per part de la Presidència, dient que havia estat una suggerència del senyor Conseller de Governació; va dir la Majoria de la Comissió que es reservava estudiar-ho per veure quina d'aquelles dues solucions era la que li agradava més, i que, en definitiva, ha estat, al meu entendre, una tercera solució, diferent d'aquelles dues que propugnava el senyor Conseller de Governació. I aleshores nosaltres vàrem dir que ja que hi havia aquest dubte per part de la Majoria de la Comissió, ens reservàvem, fins a conèixer el dictamen definitiu, el formular els vots particulars que creguéssim convenients.

Ara bé, el dictamen definitiu se m'ha lliurat

avui, a Lleida, com avui he rebut a Lleida, no per culpa d'aquest Diputat....

El Sr. PRESIDENT: El dictamen es va llegir ahir a la Cambra, ha estat vint-i-quatre hores sobre la Mesa, si la V. S. no l'ha rebut....

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor President, deixi'm acabar i veurà coin no és extemporània la meva manifestació.

El Sr. PRESIDENT: És que aquestes responsabilitats podrien abastar a la Presidència, i la Presidència no vol....

El Sr. ROVIRA I ROURE: No, no, és que se m'ha fet un càrrec i necessito donar aquestes explicacions. Perquè jo he rebut avui, per exemple, la citació per a la Comissió de Governació que havia de tenir lloc ahir. De manera que jo aprofito aquest moment....

El Sr. GALÉS: L'han enganyat. Ahir no hi havia Comissió de Governació. Demano per parlar.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Sí, sí, a les deu.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo he rebut avui la convocatòria.

Ara bé, amb tot i això resulta que jo ahir a la tarda, tot seguit que per la lectura que es va fer del dictamen en qüestió en vaig tenir coneixement, i per una còpia que em va ésser facilitada pel senyor Vallès i Pujals, vaig anar immediatament a redactar els tres vots particulars que avui hem discutit, i vaig anar a la Secretaria perquè me'ls posessin en net; hi vaig anar i, en tornar-me'ls, indubtablement per un error meu, o potser per un error de màquina, vaig comprovar que hi havien unes paraules canviades, i vaig demanar a Secretaria que en un d'aquests tres vots particulars es canviés una paraula i que en un altre n'afegissin dues que hi mancaven — el tercer estava bé —, i com que ja era l'hora de marxar, àdhuc vàrem deixar signats els vots particulars, preguntant que se'ls donés el curs corresponent. De manera que per part d'aquest Diputat no s'ha mancat a les normes del Reglament; en tot cas, el que resulta és que no se'ns havia donat amb la deguda anticipació coneixement del dictamen de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor President de la Comissió.

El Sr. GALÉS: És necessari aclarir que la Comissió de Governació va ésser convocada com normalment s'acostumen a fer aquestes convocatòries. Que aquesta Comissió de Governació, convocada per ahir a les deu del matí, no es va poder celebrar perquè no hi assistiren una sèrie de senyors contra els quals no vull fer cap acusació, ni els demano cap explicació, ni tan solament es tracta de depurar cap responsabilitat. Remarco únicament fets evidents. La Comissió no es va poder reunir d'una manera oficial perquè els concurrents no hi eren en nombre suficient i, naturalment, que els senyors que compliren amb llur deure s'estranyaren que hi hagués una tal manca.

El Sr. ROVIRA i ROURE: Jo no podia complir en no tenir-ne esment.

El Sr. GALÉS: No faig cap classe de acusació ni personalitzo; no és tracta d'això. És tracta de deixar ben exposat que havent estat convocada per ahir la Comissió de Governació, l'única Mi-

norria que hi assistí fou la socialista, des de primera hora, i per tant no es va poder celebrar amb caràcter oficial aquesta Comissió. Quan dic que no hi va haver Comissió de Governació, és la realitat. Per tant, no hi ha hagut manera que la Comissió tingués esment dels vots particulars.

El Sr. ROVIRA i ROURE: No és culpa meva.

El Sr. GALÉS: Que hi hagi constància d'això. No són responsabilitats el que demano. És constància dels fets, perquè es vegi que amb aquesta forma d'actuar, amb la millor voluntat del món, no es podria accedir a incorporar al dictamen un vot particular l'abast del qual d'un cop d'ull no es pot reconèixer.

El Sr. ROVIRA i ROURE: D'acord, senyor Galés; però no és culpa meva.

El Sr. GALÉS: Perfectament; queda per la meua part sense acusació i, per tant, sense necessitat d'absolució.

El Sr. PRESIDENT: Resta acabat l'incident.

(Se suspèn la sessió per menys d'un quart d'hora, per tal que es pugui reunir la Comissió de Governació.)

(Es reprèn la sessió a les set i vint minuts de la vetlla, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.)

(Al banc roig, els honorables senyors Consellers de Finances i de Treball.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: Dels dos extrems a què es refereix el vot particular del senyor Rovira i Roure, la Comissió acorda acceptar el que pertany en posar la xifra dels 10,000 habitants. No es referirà, doncs, aquest Projecte de Llei a altres Ajuntaments, sinó als que tinguin 10,000 habitants. Quan a l'altre extrem, fóra incompatible amb el repartiment i entèn la Comissió que ja queda entès d'aquesta manera i que, per tant, no constitueix cap perill el fet que en el dictamen de la Comissió no hi figuri aquesta excepció. De manera, que pregariem al senyor Rovira i Roure que no insistís en aquest segon punt i que s'aprovés el dictamen en aquesta forma.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa demana que la redacció de l'article, d'acord amb aquesta modificació, es presenti per escrit.

El Sr. ROVIRA i ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA i ROURE: Al meu entendre, senyors Diputats, donariem més la sensació que es tracta d'una pròrroga de la Llei del 15 de març del 1934 si s'acceptés totalment el meu vot particular. D'aquesta manera, semblaria més que es tracta d'arribar a la solució definitiva d'aquest problema, i, mentre això no arribés, es podria mantenir el mateix criteri que en març del 1934 va mantenir el Parlament de Catalunya. Per això m'atreveixo a mantenir íntegrament el meu vot particular.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió accepta el vot particular?

El Sr. GALÉS : Exclusivament en allò que fa referència als 10,000 habitants.

(Es posa a votació la part del vot particular que no ha estat acceptada per la Comissió. En votació ordinària és rebutjada; han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.)

L'article, doncs, queda redactat en la forma següent :

Article únic. S'autoritza als Ajuntaments de Catalunya de més de 10,000 habitants, perquè com a recurs transitori per a l'actual Pressupost i successives pròrrogues, incloguin o mantinguin entre les percepcions anuals llurs, en Pressupostos ordinaris o extraordinaris, els arbitris a què es refereixen els arts. 1.er i 3.er de la Llei del 19 de març del 1934, i que en funció de la seva autonomia regularan els Ajuntaments atenent a la distinta capacitat contributiva, i sense altra limitació que l'establerta per a la quantia del gravamen en la invocada Llei del 1934.

En iguals condicions, amb la mateixa transitorietat i vigència s'autoritza a l'Ajuntament de Barcelona per a la utilització de les exaccions especificades en l'art. 2.ª de la Llei catalana del 13 d'abril del 1933.

S'aprova.

(Un senyor Secretari dona lectura a la següent addició :

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent addició al Dictamen sobre el Projecte de Llei referent a la pròrroga de les autoritzacions contingudes en les Lleis del 13 d'abril del 1933 i 19 de març del 1934.

ADDICIÓ

S'afegirà al Dictamen el següent article :

Art. 2.ª En el cas que els arbitris esmentats haguessin tingut consignació en Pressupostos extraordinaris formulats i tramitats anteriorment al 6 d'octubre del 1934 i pendants únicament en aquella data de la definitiva aprovació de la Direcció General d'Administració Local, podran els Ajuntaments populars retrotreure aquests Pressupostos a la situació que aleshores tenien, entenent-se en aquest cas nul·les i sense cap valor els acords o resolucions dictades en contra de dits Pressupostos, des del 6 d'octubre citat al 19 de febrer d'enguany.

Palau del Parlament, 30 d'abril del 1936. — Joan Móra. — E. Canturri. — J. Sallés. — M. Cuñillera i Rius.»

El Sr. PRESIDENT : Els signants de la proposició tenen la paraula. (Els signants de la proposició es troben absents.) Com que no es troben al saló, té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS : La Comissió accepta l'addició presentada.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Per a convertir en vot particular, altra vegada, la part no admesa.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, vol argumentar la V. S. ?

El Sr. ROVIRA I ROURE : Sí. Brèus paraules per a combatre aquest art. 2.ª. Al meu entendre, aquest art. 2.ª està en complet desacord amb el que significa un pressupost; en segon terme, seria dictar una Llei inconstitucional, la qual ens portaria, com a conseqüència, que aquells contribuents que resultessin perjudicats per aquesta Llei interposessin, en moment oportú, un recurs davant del Tribunal de Garanties Constitucionals.

Dic que, al meu entendre, està en plena contradicció amb el que és un pressupost, perquè aquest, com la mateixa paraula pressupost diu, significa quelcom que es preveu per a l'esdevenidor, un càlcul que es fa per part de l'Administració respecte de les despeses i respecte dels ingressos que s'han de produir en el successiu; però mai no pot representar quelcom que es refereixi a un temps passat, a una gestió passada, perquè això, en definitiva, seria una liquidació de comptes i res més.

Al meu entendre, resultaria inconstitucional, perquè diu la Constitució — no recordo el precepte, perquè no tinc el text al davant, però l'esperit sí que el recordo — que, per a poder anar a l'aplicació d'un gravamen és, doncs, necessari, és indispensable, que prèviament existeixi una Llei per la qual es creï aquest gravamen. Per tant, des de l'any 1934 es pot cobrar un impost que no té, en definitiva, una sanció legal, que no s'aprova fins l'any 1936, i al meu entendre seria una infracció manifesta d'aquest precepte de la Constitució espanyola; ens trobaríem, per tant, no solament amb el fet de la inconstitucionalitat de la Llei, sinó que es crearia un conflicte més ferm a tots els Ajuntaments que es trobessin després que per un recurs formulat pels contribuents, arribés un moment que el Tribunal de Garanties anés a l'anul·lació de la Llei. Per això entenem que no és possible que prosperi aquesta addició.

El Sr. GALÉS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS : Aquests escrúpols del senyor Rovira fan honor a la seva preparació d'advocat. Però a la Comissió no li fan una gran impressió, per quant en el mateix art. 2.ª, que nosaltres acceptem, es fa constar d'una manera ben clara que en el moment que aquests pressupostos extraordinaris utilitzessin el recurs en qüestió, seria basant-se amb una autorització que era Llei vigent. Per tant, no entenem que es pugui aplicar el criteri d'anticonstitucionalitat a què s'ha fet referència.

Tranquils respecte d'aquest aspecte de la qüestió, he de fer notar al senyor Rovira i Roure que en la darrera part de l'art. 2.ª es troba la veritable raó d'ésser del mateix article, per quant es diu que s'entenen nuls i sense cap valor els acords o resolucions dictats en contra dels esmentats pressupostos. Vol dir això que el 6 d'octubre del 1934 la legalitat eren aquells pressupostos, i després d'aquesta data el que va ésser illegal fou la

revocació dels pressupostos; per tant, la nostra situació en aquest moment és claríssima: retrotreure aquells pressupostos al moment de legalitat que tenien el 6 d'octubre del 1934.

Es natural que a la mentalitat del senyor Rovira i Roure li sembla extravagant la nostra posició, com és natural que la seva a mi em sembli absurda. Si per ell la legalitat era la dictadura del bienni, per mi la legalitat és la que hi havia abans del 6 d'octubre, i, en conseqüència, no fem altra cosa que aplicar la tesi general de retrotreure les coses a la legalitat existent abans d'aquella data, amb la qual cosa fem reviure aquella legalitat vigent, perquè els Ajuntaments puguin seguir fent la seva via. És per això que nosaltres admetem aquesta addició, i si no puc convèncer el senyor Rovira i Roure serà perquè tenim un concepte diferent de les coses, diversitat de concepte posat de manifest quan deia que la justícia és la uniformitat, mentre jo crec que la justícia consisteix en tractar igualment les coses iguals i desigualment les coses desiguals.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Jo tornaré a insistir que realment no crec que en l'argumentació hagi de dir si la justícia és això o si és allò ni m'hagi d'atenir als fets. No. Senzillament hauríem de situar les qüestions a allò que és objecte de debat, i res més, no portant a collació un conjunt de coses que podrien originar com a conseqüència discussions inútils respecte d'aquest punt, que no afecten per a res al dictamen.

El Sr. GALÉS: Molt bé, si se n'hagués recordat primer.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El que jo dic i sostinc és senzillament, després de les paraules del senyor Galés, que hi ha un dilema. El senyor Galés diu: «Oh! és que això, en definitiva, no és res més que mantenir la legalitat.» Si això és mantenir la legalitat, no hi ha necessitat de l'addició. Si, pel contrari, això no és mantenir la legalitat, sinó que és anar a crear una situació respecte d'uns pressupostos ja vençuts, referents a uns exercicis ja passats, aleshores és quan sorgeix la meua argumentació i dic: «Ah, això serà anticonstitucional, perquè nosaltres no podem, en un pressupost ja passat, anar a crear uns impostos que siguin aplicables a aquells moments ja passats. Però si es tracta que els Ajuntaments havien pres un acord que era illegal, aleshores la Llei té un camí ben taxatiu assenyalat per anar a l'anul·lació d'aquest acord.

El Sr. GALÉS: Ja hi anirem.

El Sr. ROVIRA I ROURE: I és senzillament que tots aquells acords que hagin estat presos per tots els Ajuntaments.....

El Sr. GALÉS: Exactament; molt bé.

El Sr. ROVIRA I ROURE:cometent una illegalitat, és indubtable que hi ha un camí ben marcat en la Llei: la Jurisdicció Contencioso-Administrativa, en virtut de la qual es pot anar a la declaració de lesivitat de tots aquells acords que siguin ilegals, per tal de poder anar a restablir

la legalitat, que és necessària i que és imprescindible. Però això no fa necessària una Llei que, en definitiva, ha de tenir un contingut inconstitucional, una Llei que vingui a desconèixer precisament tot el que és i el que significa un Pressupost: la precisió per a l'esdevenidor, una Llei que vingui a crear uns impostos per a uns temps passats, uns impostos per a uns exercicis que ja estan vençuts. Per aquestes raons, nosaltres ens oposem a l'addició que s'ha presentat per alguns membres de la majoria i acceptats per la majoria de la Comissió.

El Sr. GALÉS: Lamento no poder acceptar el punt de vista del senyor Rovira, i en aquest sentit mantinc el punt de vista de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació.....

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Degut a la rapidesa amb què he hagut de llegir aquesta addició de què s'està parlant ara, m'he de permetre molestar la Cambra uns instants per veure si es pot esvair un dubte — almenys, a mí me l'ha produït — que pot suggerir la redacció de l'addició. Perquè aquí parla que els Ajuntaments podran retrotreure aquests Pressupostos. És deu referir, es refereix indubtablement, als extraordinaris formulats i tramitats anteriorment al 6 d'octubre.

El Sr. GALÉS: Naturalment.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Gràcies. Per tant, es tracta de retrotreure aquests pressupostos a la situació que aleshores tenien, entenent-se, en aquest cas, nuls i sense cap valor els acords i resolucions dictades en contra dels esmentats acords. Però, ¿i si no n'hi ha hagut i l'Ajuntament ha fet un Pressupost extraordinari en el qual ha prescindit d'aquest arbitri?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ah, té raó!

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: La Comissió entén que, sense perjudici de veure, si s'escau, de donar més claredat a aquesta esmena que acaba d'acceptar, hi ha un fet, i és que es tracta de resoldre amb aquesta esmena — aquesta és la raó per la qual la Comissió l'accepta — que els Ajuntaments que tenien ja aprovats aquells Pressupostos extraordinaris i que en arribar la illegalitat que va substituir la legalitat del 6 d'octubre, trobaren que els seus Pressupostos foren anul·lats, foren revocats, ara, en tornar els Ajuntament populars a incorporar-se a les seves funcions, es troben amb aquells Pressupostos que els foren anul·lats; el sentit de l'esmena, al meu entendre, i per això l'acceptem, és de dir-los-hi: Si us varen anul·lar aquests Pressupostos, nosaltres diem que això no té cap valor i que podeu donar tota l'eficàcia i tota la virtualitat a aquests Pressupostos extraordinaris que ja teniu aprovats en allò que afecta al recurs que es tracta en el present Projecte de Llei. No és més que això; és dir-los: Podeu fer ús d'aquells Pressupostos que us varen tirar a terra en el cas que us haguessin estat anul·lats, i

en aquest cas considerem com a nulles totes les providències que vingueren a treure virtualitat a aquest Pressupost.

El Sr. SIMO I BOFARULL : Moltes gràcies.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Ara és quan crec que és senzillament més inadmissible. Aleshores tenia una explicació : la que un Pressupost extraordinari que hagués tingut una vigència determinada, que en venir una pròrroga per qualsevol circumstància es mantinguessin els mateixos tipus aquells, si és que hi havia hagut algun acord, en virtut del qual s'havia dit que es prorrogava aquell Pressupost, però es treu aquest impost, aquell i l'altre. Ara ens diu el President de la Comissió que això és per si aquests Pressupostos haguessin estat anul·lats. Oh ! Aleshores sí que resultaria una veritable arbitrarietat. Què vol dir que si hi ha hagut, per exemple, un recurs en contra del Pressupost i l'autoritat econòmica superior ha anat a l'anul·lació d'aquest Pressupost, ara, amb tot i això, l'Ajuntament pot aplicar aquell Pressupost que havia estat anul·lat per l'autoritat econòmica superior ?

El Sr. GALES : No hi havia cap autoritat econòmica ; no hi havia absolutament cap autoritat.

El Sr. FRONJOSA : Hi havia un feixisme criminal amb el qual collaboraven les VV. SS. (Rumors.)

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats, ordre !

El Sr. ROVIRA I ROURE : Jo no crec que així sigui possible continuar la discussió.

El Sr. VALLES I PUJALS : Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I ROURE : La discussió no és això ; es tracta senzillament de si l'autoritat econòmica ha revisat un Pressupost i aquest...

El Sr. GALES : Hi havia comissions gestores que anul·laven acords d'Ajuntaments, i aquests acords nosaltres no els admetem.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Això és el que jo crec, senyor Galés, que la V. S. volia dir abans. Però ara diu que s'han anul·lat Pressupostos, i un Ajuntament no anul·la un Pressupost ; farà un Pressupost, potser farà una reforma, però no anul·la un Pressupost.

El Sr. GALES : Sí, això.

El Sr. ROVIRA I ROURE : L'anul·lació d'un pressupost la fa l'autoritat econòmica superior. I què vol dir amb aquestes manifestacions, el senyor Galés, que un pressupost que havia estat anul·lat per l'autoritat econòmica superior, ara, pel sol fet de l'aprovació d'aquesta addició, torna a tenir vigència, aquell pressupost que ignorem els vicis que podia tenir, pels quals va anul·lar-lo l'autoritat econòmica superior. Això em sembla més enorme que tot allò....

El Sr. GALES : Els vicis eren de l'autoritat i no del pressupost.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Senyor Galés : En aquest cas es podria admetre, en un terreny de

discussió lògica i natural, que es dignés que es tornés a formar el pressupost, que s'anés a escatir per part de l'Ajuntament la confecció d'aquest nou pressupost i es concedís un nou camí de recurs als contribuents, perquè en els moments actuals, en què les autoritats li mereixen més confiança al senyor Galés, poguessin anar a resoldre si en efecte hi havia justícia o no hi havia justícia en el pressupost formulat per l'Ajuntament ; però dir senzillament que uns pressupostos aprovats per un Ajuntament respecte dels quals s'havien fet recursos a les autoritats econòmiques superiors, que aquests pressupostos pel sol fet d'haver estat anul·lats per l'autoritat econòmica superior, han de tenir ara vigència, això em sembla senzillament anàrquic a tot ésser-ho.

El Sr. GALES : Perdoni, senyor Rovira, però no es tracta sinó dels que estiguessin pendants de la definitiva aprovació de la Direcció General, no dels altres.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Però, per què no ho acabeu definitivament en aquesta frase ? Si ho acabeu en aquesta frase, no hi ha qüestió.

El Sr. GALES : On es podria acabar, al meu entendre, és a «de la definitiva aprovació de la Direcció General d'Administració Local podran els Ajuntaments populars retrotreure aquests pressupostos a la situació que aleshores tenien» ; i res més.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Això mateix.

El Sr. GALES : Si és sobre aquesta base que s'estableix la discussió, la Comissió no té cap inconvenient en accedir que s'acabi aquí l'esmenat.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Jo crec que de totes maneres valdria la pena que això tornés a la Comissió i que aquesta ho estudiés.

El Sr. PRESIDENT : Vol reservar-se la Comissió...

El Sr. GALES : Si els senyors de la Minoria de Lliga Catalana es donen per satisfets acabant l'esmena en aquest punt que ve a suggerir el senyor Duran i Ventosa, aleshores es podria acabar la discussió d'aquest projecte, que no ignoren les V. S. que és esperat per molts Ajuntaments importants de la nostra terra per a poder regularitzar llur vida econòmica.

El Sr. VALLES I PUJALS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLES I PUJALS : Nosaltres no tenim cap interès, i li consta al senyor President de la Comissió, en retardar l'aprovació d'aquest projecte. Nosaltres estem disposats a donar totes les facilitats ; però, realment, davant el fet que ho sorgit amb aquesta esmena presentada a última hora i acceptada per la majoria de la Comissió, tal vegada sense haver vist la transcendència que pot tenir, val la pena de parlar-ne una mica més. El senyor Simó i Bofarull plantejava un problema on val la pena d'endinsar-se. Fa referència, aquesta addició, als pressupostos extraordinaris que es trobessin formulats i tramitats abans del 6 d'octubre del 1934, però pendants d'aprovació. Per tant, aquests pressupostos extraordinaris s'havien de referir a un exercici, perquè un pres-

supost extraordinari només pot ésser per un any, i si estaven pendents d'aprovació el 6 d'octubre és de creure que eren pressupostos extraordinaris pel 1934 o el 1935; no podien ésser-ho per més enllà. Doncs, hagi succeït el que hagi succeït amb aquests pressupostos...

El Sr. GALES: Permeti; diu, ordinaris i extraordinaris

El Sr. VALLES i PUJALS: Aquí parla només d'extraordinaris; però l'addició és refereix a extraordinaris, però per la meua argumentació és igual. Doncs si hi havia un pressupost el 6 d'octubre del 1934 pendent d'una aprovació definitiva de la Direcció General d'Administració Local, com és possible que avui fem reviure un pressupost pel 1934 o pel 1935, si ja ha d'estar acabat i liquidat? No hi ha possibilitat que avui nosaltres donem vida, fem nèixer un pressupost per l'any 1934 o el 1935, perquè està extingit aquell exercici i aquest pressupost hauria d'estar acabat i liquidat. El que es pot fer és un pressupost extraordinari per a l'any corrent, es poden donar autoritzacions als Ajuntaments perquè facin un pressupost extraordinari per aquest any, o ordinari i hi posin els arbitris que vulguin si vénen compresos en aquesta autorització. Però autoritzar per a posar un arbitri en uns pressupostos que no poden tenir vida legal, crec que és una cosa que no la pot fer un Parlament, ni ningú.

Per això crec que val la pena que vegem la transcendència que això pot tenir; m'atreveiria a demanar, potser, per la forma com ha vingut aquesta esmena o addició, sobre la qual la Comissió no ha pogut deliberar per haver-se presentat a darrera hora, que demanéssim algun assessorament, a la Conselleria de Finances o algun tècnic de la Generalitat, i sobretot, que és el que em dolria més a mi, perquè no fes el Parlament un paper que no voldria qualificar de ridícul; però sí que semblaria que no està en consonància amb la serietat que han de tenir totes les disposicions que emanen d'aquest Parlament. Per això m'atreveiria a pregar que vegéssim ben bé la transcendència i, tal vegada, si no fos una impertinència, m'atreveiria a demanar el parer del senyor Conseller de Finances, per veure si hi ha possibilitat, sense mancar a la serietat i sense trencar les normes jurídiques i les del Parlament, que avui dictem una disposició que permeti a les corporacions municipals fer un pressupost que havia de tenir vigència l'any 1934 o el 1935, i que, d'haver existit aquest pressupost ja hauria d'estar acabat i liquidat.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL: Ho sento, però és qüestió de quatre mots. Si els pressupostos extraordinaris a què fa referència l'addició estaven pendents de l'aprovació de la Direcció General d'Administració Local, vol dir que mai no han estat en vigor, vol dir que mai no han començat a regir; per tant, són projectes, propòsits de pressupost, però que no han estat mai la Llei financera d'aquell Ajuntament, perquè sense aprovació prè-

via de la Direcció General d'Administració Local, que ha vingut a suplir l'antic Tribunal Econòmic, la secció de Comptes del Govern Civil, etc., això no és encara un pressupost, no té encara força de vigència. No crec pas que interessi a cap Ajuntament aquesta addició que avui se'ns proposa. Ja ja penso endevinar què pretén aquesta addició. Ací s'ha fet esment a una realitat que ens consta a tots: la situació precària de molts Municipis, sobretot d'aquells que han hagut de fer apellació al crèdit per obres de caràcter extraordinari. El que es deu voler cercar és una fórmula que permeti crear uns recursos extraordinaris per eixugar el dèficit. No és això?

El Sr. GALES: Exacte.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Doncs, perquè no ho diuen? Perquè en aquest cas no es podria mai referir als pressupostos que no són tals pressupostos, perquè no varen ésser aprovats per la Direcció general d'Administració local; sinó a aquells que havent estat aprovats, o no havent-ho, hagin entrat en vigor, i que els Ajuntaments governatius hagin substituït aquest arbitri per un altre de rendiment inferior, cas en el qual anem a donar als Ajuntaments el recurs per eixugar el dèficit. Doncs, diguem-ho així: Els Ajuntaments que en els seus pressupostos extraordinaris — prescindim de la Direcció general — redactats abans, pot haver-hi Ajuntaments governatius que els hagin aprovat amb aquesta esmena, pressupostos extraordinaris redactats per Ajuntaments anteriors al 6 d'octubre, als quals posteriorment, respectant l'esquelet del pressupost, s'hagi substituït aquest ingrés per un altre, es podran retrotraure a tots els efectes, etc., etc.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: No creïem, senyors Diputats, intervenir nosaltres en el debat d'aquesta Llei, però gràcies a les oportunitats que d'una manera repetida els senyors de la Minoria de Lliga Catalana, aquesta tarda ens han brindat, aprofitem la circumstància per a manifestar que nosaltres estimem intolerable que en aquests moments encara es tingui l'audàcia suficient....

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà, els Diputats de les minories parlen reglamentàriament emparats per la Presidència.

El Sr. FRONJOSÀ:que durant el període del 6 d'octubre del 1934 fins el 1.º de març, que es tingui encara l'audàcia de fer apellació a autoritats superiors administratives. A Catalunya, com a la resta d'Espanya, des del 6 d'octubre fins el dia 16 de febrer, va existir un règim contra tota Llei, contra tota justícia i contra tot dret, règim del qual tindrem ocasió de parlar el dia que en aquesta Cambra es plantegi aquest debat polític que ha demanat el senyor Simó i Bofarull, i tindrem ocasió d'ampliar la consideració que ens mereix l'actitud adoptada per aquests senyors que tota la seva història és una història de defecacions i traïcions contra Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà!.....

El Sr. DURAN I VENTOSA: (A la Presidència.) No s'amoïni, no es preocupi per nosaltres!

El Sr. PRESIDENT : Jo recordaria al senyor Fronjosà que els senyors que seuen als escons de Lliga Catalana són Diputats com la Vostra Senyoria....

El Sr. FRONJOSA : Com la meua senyoria, no ; encara hi ha classes ! (*Rialles i rumors.*)

Un Sr. DIPUTAT de Lliga Catalana : D'acord !

El Sr. PRESIDENT : Sr. Fronjosà : Farà la V. S. el favor de cenyir-se al que és objecte de debat. No és el debat polític sobre el 6 d'octubre, pel qual la Mesa, d'acord amb el Govern, ha assenyalat la pròxima sessió del dimarts.

El Sr. FRONJOSA : Doncs referint-me al cas concret de l'esmena presentada i signada en primer terme pel senyor Móra, nosaltres creiem que sota d'aquesta esmena ha d'haver-hi algun interès municipal lesionat, en virtut de les gestions fetes pels gestors durant el període feixista que hem tingut la desgràcia de sofrir, i per tant, com que nosaltres creiem que es varen lesionar molts interessos, que cada poble és un cas i que no ha arribat a les nostres oïdes cap protesta per la presentació d'aquesta esmena, nosaltres sumem els nostres vots als dels companys signants d'aquesta esmena. Ens preocupa d'una manera extraordinària esbrinar per quins motius subtils de la seva consciència hi hagin senyors que puguin tenir escrúpols legalistes en aquesta Cambra, quan no en varen tenir en col·laboració amb els autors de la Llei del 2 de gener. Jo diria als senyors que formen la Comissió de Governació i a tota la majoria d'aquesta Cambra, que si cada vegada que s'aixequen a parlar aquests senyors es preocupen dels seus coneguts escrúpols legalistes, aquest Parlament caurà en un marasme que impossibilitarà el portar a la realització cap obra pràctica i positiva. Em sembla que tenim feina a realitzar de molta més entitat que la que aquests projectes de Llei determinen. Sembla estrany que tres projectes simplíssims com aquests no hagin pogut ésser aprovats ja d'una manera total i definitiva ! En tenim d'altres de molta més envergadura i interès, i si seguim els procediments, ja coneguts, que empen aquests senyors, jo us garanteixo que el Parlament de Catalunya farà una obra molt poc pràctica i caurà en un desprestigi profund davant de l'opinió pública catalana. Res més.

El Sr. PRESIDENT : Dintre del Parlament, senyor Fronjosà, hi ha un Reglament que regularitza les intervencions i les discussions, i no oblidis la V. S. que precisament la història de tots els Parlaments del món es la discussió.

Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Contestant a l'únic que s'ho mereix, que és el senyor Galés...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Protesto ! (*Rumors.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : Contestaré, també, al senyor Simó i Bofarull.

El Sr. FRONJOSA (*al senyor Rovira i Roure*) : Vostè és un home indigne !

(*Protestes en la minoria de Lliga Catalana i rumors a la resta de la Cambra, que talla la campaneta presidencial.*)

El Sr. PRESIDENT : Jo voldria que les VV. SS. no es deixessin portar per aquests estats passionals que no resolten res, i que es dirigeixin a la Cambra.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Jo m'he comportat dignament ; no crec que hagi dit res molest per a ningú.

El Sr. PRESIDENT : Jo comprenc que es produeixin aquestes molèsties, perquè es vol usar en la polèmica un sentit d'ironia, que si no se sap jugar bé, esdevé moltes vegades en insult. Però tinguin cura tots els senyors Diputats de mantenir-se en el terreny que obliga el respecte a la Cambra i a l'opinió pública que escolta les nostres deliberacions.

Pot continuar el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Es per a contestar al senyor Galés, que nosaltres no tenim inconvenient en acceptar la suggerència del senyor Duran i Ventosa, amb la qual sembla que el senyor Galés està conforme. Si l'article acabava amb les paraules «retrotraure aquests pressupostos a la situació que aleshores tenien», nosaltres acceptàrem aquesta addició.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS : Aleshores, del que ha dit el senyor Rovira i Roure es dedueix que acabant l'article 2.º en el punt que diu «La situació que aleshores tenien», no hi hauria inconvenient en anar a l'aprovació, sempre sers perjudici de mantenir les vostres senyories una opinió contrària a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT : Martí la Comissió l'addició ?

El Sr. GALÉS : La manté, modificada en la forma que s'ha dit.

(*En votació ordinària i amb els vots en contra de la minoria socialista, és aprovada l'addició, d'acord amb el següent text :*

«S'afegirà al Dictamen el següent article :

Article 2.º En el cas que els arbitris esmenats haguessin tingut consignació en pressupostos extraordinaris i tramitats anteriorment al 6 d'octubre del 1934 i pendants únicament en aquella data de la definitiva aprovació de la Direcció general d'Administració local, podran els Ajuntaments populars retrotraure aquests pressupostos a la situació que aleshores tenien.»)

El Sr. GALÉS : L'addició aprovada pot passar a redacció definitiva, perquè les advertències fetes pel senyor Simó i Bofarull tenen una gran base de realitat i són molt dignes d'estudiar-se.

El Sr. PRESIDENT : Així passarà a la Comissió perquè faci una redacció definitiva i la porti a la Cambra, quedant ara també pendent de votació definitiva el Projecte de Llei.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Però que aquesta redacció definitiva no impliqui fer-ho nou !

El Sr. PRESIDENT : La Presidència sotmet a la Cambra la conveniència que no hi hagi sessió demà, tenint en compte la festivitat del dia, i que es reprenguin les sessions el pròxim dimarts, dia 5.

(*Assentiment.*) S'acorda així.

Lectura d'uns vots particulars de Dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer

(Un senyor Secretari llegeix:

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar els següents vots particulars al Dictamen sobre el Projecte de Llei relatiu a il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

VOTS PARTICULARS

Art. 1.er Rest a suprimir aquest article.

Art. 2.ª Es redactarà com segueix: «Els Ajuntaments podran declarar la nul·litat dels Decrets, resolucions i acords dictats durant el període comprès del 6 d'octubre del 1934 al 19 de febrer darrer, pels Alcaldes gestors i Comissions municipals gestores, en matèria de personal, si els nomenaments fets estan compresos en els casos següents:

Primer. — Quan es refereix a Secretaris, els fets en propietat per les Secretaries que eren objecte de concurs, suspès per Decret del 21 d'octubre del 1934, i els fets en favor de persona distinta a la que desempenyava interinament el càrrec abans del 6 d'octubre del 1934, si aquest interí reunia en el moment de proveir-se el càrrec amb propietat, els requisits exigits per la Llei.

Segon. — Quant es refereix als altres funcionaris municipals, els nomenaments fets excedien les plantilles vigents el 6 d'octubre del 1934, i els acordats amb transgressió de qualsevol precepte legal o reglamentari vigent en l'esmentada data, o separant funcionaris interins nomenats abans del 6 d'octubre del 1934 que reunissin els requisits legals per a obtenir el nomenament amb propietat.

Aquestes declaracions de nul·litat hauran de fer-se en el termini de quinze dies, a comptar del de la promulgació de la Llei, i contra l'acord municipal hi cabrà recurs davant el Jurat que estableix l'art. 4.er. En el cas d'interposició de recurs, l'acord de l'Ajuntament no serà executiu fins que sigui confirmat per l'esmentat Jurat.

Contra l'acord del Jurat especial hi cabrà recurs davant el Tribunal de Cassació, el qual haurà d'interposar-se en el termini assenyalat per la Llei de la Jurisdicció Contencioso-administrativa.

Els funcionaris afectats per la declaració de nul·litat, recobraran la situació jurídica que gaudien abans del 6 d'octubre del 1934.»

Art. 4.ª L'encapçalament d'aquest article es redactarà en la forma següent: «Contra els acords de declaració de nul·litat a què fa referència l'arti-

cle anterior, hi cabrà recurs davant del Tribunal Contencioso-administratiu...»

El darrer paràgraf d'aquest mateix article serà substituït pel que segueix: «Contra les resolucions del Jurat podrà interposar-se recurs davant el Tribunal de Cassació de Catalunya, en el termini assenyalat en la Llei de la Jurisdicció Contencioso-administrativa.»

Art. 6.ª Es suprimeix aquest article.

Art. 7.ª S'afegirà un segon paràgraf com segueix: «No afectarà aquesta incapacitat als que havent estat designats governativament, tenien ja càrrec municipal obtingut per elecció popular en les darreres eleccions.»

Palau del Parlament, 30 d'abril del 1936. — *Rovira i Roure. — Vallès i Pujals.*

(Passen a la Comissió corresponent.)

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

Lectura d'un Dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats

(Un senyor Secretari llegeix el següent:

«DICTAMEN

La Comissió d'Incompatibilitats, sota la presidència del senyor Antoni Rovira i Virgili, actuant de Secretari accidental el senyor Lluís Bru i Jardí, i amb assistència dels Vocals senyors A. Xirau, F. Viadiu, Ll. Duran i Ventosa, R. d'Abadal i E. Ruiz i Ponseti, ha aprovat per majoria el Dictamen següent:

El senyor Manuel Serra i Moret, elegit Diputat al Parlament de Catalunya per Barcelona-circumscripció en les eleccions del dia 20 de novembre de l'any 1932, va ésser elegit Diputat al Parlament espanyol, per la mateixa demarcació, en les eleccions del 19 de novembre del 1933, i pel març de l'any següent va prendre possessió d'aquest darrer càrrec.

No hi ha, a hores d'ara, cap Llei ni cap disposició del nostre Parlament que estableixi les incompatibilitats a què alludeix l'art. 20 de l'Estatut interior de Catalunya. Però, en virtut de la Llei espanyola, el càrrec de Diputat a les Corts de la República és incompatible amb tots els càrrecs d'elecció popular de les regions autònomes; havent optat el senyor Serra i Moret pel càrrec de Diputat a les Corts de la República, deixarà d'exercir el de Diputat al Parlament de Catalunya, però sense que la nostra Cambra fes declaració de la vacant.

Dissoltes, pel mes de gener d'enguany, les Corts de la República, la incompatibilitat derivada de la Llei espanyola ha desaparegut en cessar el senyor Serra i Moret en les funcions de Diputat al Parlament espanyol, i per tant, res no s'oposa avui a l'exercici del seu mandat al Parlament català.

Cal tenir present, per altra banda, que les incompatibilitats fixades pel Parlament espanyol determinen que aquest no hi admeti o n'exclouï els Diputats que estiguin incursos en aquelles in-

compatibilitats, si no es sotmeten a les condicions establertes. Però la no admissió o la cessació obligada en el càrrec de Diputat al Parlament de Catalunya, per raó d'incompatibilitat, només pot determinar-la una decisió del propi Parlament.

Creu, doncs, la Comissió que pertany plenament a la potestat de la Cambra l'admetre o no de nou el senyor Manuel Serra i Moret a l'exercici del càrrec de Diputat per al qual va ésser elegit l'any 1932.

La Comissió reconeix i remarca que la repetició de casos com aquest podria perjudicar el funcionament normal i fins la jerarquia del Parlament de Catalunya. Per això estima que després d'ésser resolt aquest cas especial, convé d'elaborar aviat la Llei d'incompatibilitats dels Diputats catalans, prevista en l'art. 20 de l'Estatut Interior. I així, d'aleshores endavant, la fixació legal dels càrrecs incompatibles determinarà, quan hi hagi cas, la no admissió o l'extinció del mandat dels Diputats a les Corts catalanes.

Palau del Parlament, 30 d'abril del 1936. — El President de la Comissió, A. Rovira i Virgili. — El Secretari accidental, Ll. Bru i Jardí.»

(Un Sr. Secretari dona lectura al vot particular següent :

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El Diputat que sotasigna té l'honor de proposar el següent vot particular al Dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats :

VOT PARTICULAR

Aquest vot particular consisteix :

a) A donar per reproduït el Dictamen de majoria emès per la Comissió, exceptuant el paràgraf penúltim que quedarà redactat així :

«Creu, doncs, la Comissió que pertany plenament a la potestat de la Cambra, l'admetre o no de nou el senyor Manuel Serra i Moret a l'exercici del càrrec de Diputat per al qual va ésser elegit l'any 1932, i, en conseqüència, proposa al Parlament que acordi la reincorporació del senyor Serra i Moret a l'exercici del càrrec.»

b) Proposar la supressió del darrer paràgraf del Dictamen.

Palau del Parlament, 30 d'abril del 1936. — E. Ruiz i Ponseti.»

(El vot particular llegit passa a la Comissió corresponent.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Tenia demanada la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL : És igual.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Era per a tractar d'aquest dictamen d'incompatibilitats.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : És només perquè jo no voldria mancar al reglament de la Cambra, ni molt menys encara, al companyerisme amb els elements que formen la Comissió d'Incom-

patibilitats. Però com que s'acaba de donar lectura a un dictamen i jo no sé si presentaré un vot particular, voldria reservar-me aquest dret a formular-lo, si la Comissió no hi té inconvenient, i desitjaria saber fins a quina hora tinc temps. No sé encara si el presentaré o no, però com que crec que tinc dret a presentar-lo, voldria saber fins quin moment puc fer-ho. Suposa que la Comissió, estant advertida, no deurà tenir cap inconvenient.

El Sr. President : Té la paraula la Comissió.

El Sr. BRU I JARDÍ : El President de la Comissió, el senyor Rovira i Virgili, no s'ha fet ben bé càrrec del prec, i, per tant, serà més còmode que jo, actuant com a Secretari accidental, contesti al senyor Duran i Ventosa. El dictamen és per majoria. El vot particular de la Unió Socialista ja s'ha presentat, i, naturalment, potser fóra qüestió que en aquest moment nosaltres donem com a presentat el del senyor Duran i Ventosa, cas que s'hagi de presentar, com si ja la Comissió en tingués coneixement, i acceptar la seva discussió en el moment oportú.

El Sr. PRESIDENT : La Presidència no hi té inconvenient, mentre després les responsabilitats de les Comissions no arribin a la Presidència.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Precisament, per això he volgut plantejar aquest problema, perquè ara no hi ha temps per a formular el vot particular.

Si és que els corra molta pressa la discussió d'aquest dictamen, el formularia immediatament, però, si no és així, demanaria que se m'admetés la presentació del vot particular abans que es produeixi la discussió.

El Sr. PRESIDENT : La V. S. el podrà formular abans de la pròxima sessió.

El Sr. BRU I JARDÍ : D'acord ; seguirà el tràmit reglamentari, quedant vint-i-quatre hores sobre la taula. La Comissió donarà totes les facilitats per a la discussió del vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMO I BOFARULL : Per a fer un prec a la Presidència, per si hi ha possibilitat, d'atendre'l, sens perjudici de l'ordre parlamentari i sense perjudicar les persones que puguin ésser afectades, o que puguin considerar-se afectades per la interpellació que tinc anunciada i que la Presidència ha assenyalat per al dimarts.

El meu estat de salut, per desgràcia, no és molt confortable, i el dimarts es discutirà el dictamen que hi ha a l'ordre del dia sobre aquests acords dels Ajuntaments, sobre aquestes funcions de la vida municipal de què es parla ara, i els vots particulars al qual s'acaben de llegir. Com sigui que jo hauré d'intervenir sovint en el debat de totalitat, i en la discussió de l'articulat, sentint-ho molt, jo demano a la Presidència, si pogués ésser possible, traslladar la interpellació al dimecres ; a la més petita dificultat que hi hagi, és com si no hagués dit res.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Simó ja comprendrà que la Presidència, d'acord amb la Comissió, i amb els desigs de l'Honorable senyor President de la Generalitat, va fixar la data del

pròxim dimarts. El Govern té un interès extraordinari que tingui lloc aquest debat polític que hi ha anunciat. Per si troba feixuga el senyor Simó aquella tarda la seva intervenció en la discussió de la interpellació i en la del dictamen que fa referència als funcionaris, la Presidència, fent-se'n càrrec, procurarà que no es discuteixi aquest Dictamen respecte als funcionaris, per a facilitar al senyor Simó i Bofarull i a tots els altres senyors que han d'intervenir en la interpellació, la tasca assenyalada.

El Sr. SIMO I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMO I BOFARULL: Per agrair al senyor President la seva bona disposició; però que tingui per no fet el prec, de manera que segueixi rutllant l'ordre parlamentari, d'acord en la forma que la Presidència tan encertadament preveu.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimarts

1. Precs i preguntes.
2. Interpellació del Diputat senyor Simó i Bofarull sobre els fets del 6 d'octubre del 1934 i llurs antecedents.

3. Votació definitiva del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Sant Boi de Lluçanès, per tal d'ésser agregada al Municipi de Perafita.

4. Votació definitiva del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de les barriades de Cogolluda i Hostalets, del terme municipal de Seva, per tal d'ésser agregades al Municipi de Balenyà.

5. Votació definitiva del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la pròrroga de les autoritzacions contingudes en les Lleis del 13 d'abril del 1933 i 19 de març del 1934.

6. Discussió del Dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer.

7. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de Jutges i Procuradors municipals de Catalunya.

8. Discussió d'un Dictamen de la Comissió d'Incompatibilitats.

(S'aixeca la sessió a les vuit i cinc minuts de la vetlla.

La Cambra passa a reunir-se en sessió secreta.)